

SCIENCE FICTION

**WSF
BOOKS**

BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON

DUNA
POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

WSF
BOOKS

KOŠICE 2003

Preložil::

Pavol Alexander Horňák
Čermel'ská cesta 49, 040 01 Košice 1, Slovensko
EMA >>> pavolhornak@yahoo.com
GSM >>> + 421 (0) 908 / 500 914
ICQ >>> 23 56 07 78 (used rarely)
URL >>> <http://systemshock.hotbox.ru>

WSF
BOOKS

World Science Foundation

Originál::

Brian Herbert & Kevin J. Anderson (<http://www.wordfire.com>)
Dune: Hunting Harkonnens
Copyright © 2002 Herbert Limited Partnership
URL >>> <http://www.dunenovels.com>

Publikoval::

WSF Books v júli 2003 /// Vydanie prvé (3)
EMA >>> pavolhornak@yahoo.com
Grafická úprava, sadzba, väzba a obal © 2003 Pavol Alexander Horňák
Korektorka manuskriptu >>> Anna Horňáková
Recenzenti prekladu >>> Marek „Hawkeye“ Horňák

Košice 2003 - Verzia 07 / 23 / 2003 E

Upozornenie::

Všetky práva autora, vydavateľa a vlastníka publikačných práv anglického originálu tejto publikácie sú týmto ustanovením neobmedzene vyhradené! Originál tejto publikácie, tak ako aj akúkoľvek jeho časť, nemožno bez vedomia a výslovného súhlasu vydavateľa anglického originálu akokoľvek speňažovať, či obsahovo pozmeňovať. Verejné rozširovanie tejto publikácie je povolené. Slovenský preklad tejto publikácie, tak ako aj akúkoľvek jeho časť, nemožno bez vedomia a výslovného súhlasu prekladateľa akokoľvek upravovať, kopírovať, respektíve inak formálne, či obsahovo pozmeňovať a speňažovať. Slovenský preklad tejto publikácie však možno verejne rozširovať, a je voľne dostupný širokej verejnosti na adrese:

<http://systemshock.hotbox.ru>

Venovanie:

Túto prácu zo srdca venujem možno síce jedinému, no určite tomu najkrajšiemu a najpôvabnejšiemu „workoholikovi,“ akého len poznám... :-))) Skvelej priateľke Mishke Xrumke...

Pod'akovanie:

Veľmi pekne ďakujem všetkým svojim priateľom a „mysliacim strojom,“ ktoré mi tak výdatne pomohli, no predovšetkým svojej vlastnej a nenahraditeľnej mame za všetku pomoc, ktorú mi pri príprave tejto publikácie poskytla...

DUNA: POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

DUNA

POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

Príbeh Služobníckeho Džihádu

Brian Herbert a Kevin J. Anderson

I

Harkonnenská vesmírna jachta opustila rodinou spravované priemyselné zariadenie na Hagale a v okamihu prekročila medzihviezdnu priepasť smerujúc na Salusu Secundus. Elegantné plavidlo prúdnicových tvarov letelo v porovnaní s prestrelkou nahnevanych slov vo vnútri kokpitu skoro bezhlučne.

Vážny Ulf Harkonnen, uplatňujúci starú tvrdú líniu pilotoval jachtu, koncentrujúc sa na úskalia vesmíru a neustále prítomnú hrozbu mysliacich strojov. Popritom však neustále poučoval svojho dvadsaťjeden ročného syna Piersa. Ulfova manželka Katarína, príliš jemná a mierna v duchu, aby bola hodna mena Harkonnen trvala na svojom, hádka trvala už dosť dlho. "Ďalšia kritika a krik nebude slúžiť žiadnemu účelu, Ulf."

Starší Harkonnen len prudko a vášnivo nesúhlasil.

Piers si занovite a soptiac sadol. Nemal predpoklady pre praktiky hrdloreza, ktoré od neho jeho vážená rodina očakávala,

DUNA: POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

nech ich jeho otec do neho vtíkal akokoľvek silno. Vedel, že ho Ulf bude zastrašovať a ponížovať po celý zvyšok cesty domov. Mrzutý starší muž si odmietal pripustiť, že myšlienky humánnejších metód jeho syna by mohli byť v skutočnosti efektívnejšie než neflexibilné, despotické spôsoby.

Ulf stískajúc ovládanie lode akoby v smrteľnom zovretí šomral na svojho syna, "Mysliace stroje sú efektívne. Ľudia, zvlášť taká zberba ako tí naši otroci na Hagale sú jednoducho predurčení, aby sme ich využívali. Pochybujem, že si to niekedy uvedomíš a pochopíš to." Potriasol jeho veľkou, hranatou hlavou. "Piers, niekedy premýšľam, že by som mal tvojim odstránením vyčistiť náš génový fond."

"Tak prečo tak neurobiš?" odsekol Piers pohotovo, drzo a plný vzdoru. Jeho otec totiž veril v mocné rozhodnutia, v každú otázku s čiernobiou odpoveďou, a toto bagatelizovanie podnecovalo jeho syna, aby všetko robil lepšie ako on.

"Nemôžem, pretože tvoj brat Xavier je príliš mladý na to aby sa stal dedičom rodu Harkonnen, takže jedinou voľbou akú mám si ty... zatiaľ. Neprestávam však dúfať, že pochopíš svoju zodpovednosť za našu rodinu. Si urodzený šľachtic predurčený k veleniu, nie k tomu, aby si ukázal robotníkom aký vieš byť mierny."

Katarína svojho syna obhajovala, "Ulf, možno nesúhlasíš so zmenami, ktoré Piers urobil na Hagale, ale prinajmenšom sa nad tým zamyslel a vyskúšal nový prístup. Ak by si mu nechal čas, možno by viedol k zvýšenej produktivite."

"A medzitým by Harkonnenská rodina skrachovala?" Ulf zodvihol hrubý prst, ukazujúc ním na svojho syna ako

keby to bola zbraň. "Piers, tí ľudia na tebe hrozne zarábali, a môžeš byť len šťastný, že som dorazil včas, aby som túto frašku ukončil. Ak Ti poskytnem detailné inštrukcie o tom, ako sa majú spravovať rodinné usadlosti, neočakávam predsa od teba, aby si prišiel s nejakým "lepším" nápadom."

"Je Tvoja myseľ až tak spráchnivená, že nemôžeš akceptovať nové nápady?" opýtal sa Piers.

"Tvoje inštinkty sa mýlia, a máš veľmi naivný pohľad na ľudskú povahu." Ulf potriasol hlavou, mrmlajúc si v sklamaní. "Podal sa na teba Katarína, to je jeho najväčší problém." Tak ako jeho matka, aj Piers mal úzku tvár, plné pery a jemný výraz. Celkom odlišný od Ulfových strapatých a neupravených šedivejúcich vlasov rámujujúcich tvár hrubých a tupých čŕt. "Bol by z teba lepší básnik než Harkonnen."

To bolo mienené ako závažná urážka, ale Piers potajomky s otcom súhlasil. Tento mladý muž vždy s obľubou čítaval o dejinách Starej Ríše, o dňoch dekadencie, stáročia predtým než mysliače stroje dobyli mnoho civilizovaných hviezdnych sústav. Piers by sa do týchto čias hodil ako spisovateľ, tak ako aj rozprávač poviedok.

"Dal som ti šancu synak, dúfajúc, že sa môžem na teba spoľahnúť. Ale nakoniec som dostal svoju odpoveď." Starší Harkonnen tam stál, zatínajúc svoje veľké, mozoľnaté päste. "Celý tento výlet bol len stratou času."

Katarína láskala široký chrbát svojho muža, snažiac sa tak upokojiť ho. "Ulf, prelietame blízko sústavy Caladan. Hovoril si, že by sme sa tam mohli zastaviť a prešetriť možnosť získania nového majetku... možno nová prevádzka rybolovu?"

Ulf zhrbil svoje ramená. "V poriadku, v poriadku, odkloníme sa ku Caladanu a pozrieme sa." V okamihu však zodvihol hlavu späť hore. "Ale medzitým chcem, aby bola táto potupa syna uzavretá v komore záchranného modulu. Je to najbližšie k väzenskej cele čo na palube máme. Potrebuje sa naučiť svoju lekciu. S vážnosťou nabrat' plnú zodpovednosť, alebo sa z neho nestane nikdy skutočný Harkonnen."

II

Súkajúc sa do svojej zimprovizovanej cely so stenami v krémovom farebnom tóne a striebornými prístrojovými panelmi vo vnútri, vyzrel Piers von malým bočným priezorom. Nenávidel hádky s jeho tvrdohlavým otcom. Pre neho neboli neoblomné staré spôsoby Harkonnenskeho rodu zaručene vždy aj najlepšie. Prečo nevyskúšať zaobchádzanie s robotníkmi s rešpektom namiesto týrania, kladenia ťažkých podmienok a krutých trestov?

Robotníci. Ešte si pamätal ako jeho otec reagoval na toto slovo. „Nabudúce ich budeš chcieť nazvať zamestnancami. Sú to otroci!“ hromžil Ulf stojac v kancelárii dozorcú na Hagale. „Nemajú žiadne práva.“

„Ale zaslúžia si ich,“ odvetil Piers. „Sú to ľudské bytosti, nie stroje.“

Ulf už len veľmi sťažka ovládal svoj hnev. „Možno by som ti mal dať príučku podobne ako dal môj otec kedysi mne.“

Vtíeť do teba ľútosť a zodpovednosť. Toto nie je nejaká hlúpa hra. Odchádzaš chlapče, nastúp si na loď!“

Ako poučené dieťa urobil Piers tak ako mu bolo prikázané...

Želal si, aby sa aspoň raz mohol otcovi postaviť čelom, aspoň raz. Zakaždým čo sa však o to pokúsil ho Ulf priviedol k pocitu, že zradil rodinu, akoby bol nejaký darmožráč, ktorý len mrhá ich ťažko nadobudnutým bohatstvom.

Jeho otec mu zveril riadenie rodinných usadlostí na Hagale, zaučajúc a predvádzajúc ho ako ďalšiu hlavu Harkonnenského podnikania. Táto úloha bola pre Piersa dôležitým krokom, dávajúc mu plnú moc a autoritu nad ťažobnými operáciami diamantov. Šancu, akýsi test. Samou podstatou tejto úlohy bolo však vedenie baní tak ako sa viedli doteraz.

Harkonnenni vlastnili ťažobné právo na všetky náleziská diamantov na riedko osídlenom Hagale. Najväčšia baňa zaberala celé údolie. Piersovi zišlo na um ako sa po strmých úbočiach v sklennom lesku trblietalo slnečné svetlo, tancujúc a odrážajúc sa od hranatého povrchu diamantových tabúl. Ešte nikdy nevidel niečo tak nádherné.

Útesy boli pokryté diamantovými plôškami s modro zeleným kryštálom naznačujúcim ich okraje ako akési nepravidelné rámy obrazu. Ľuďmi ovládané ťažobné stroje sa plazili pozdĺž útesov ako tlstý, strieborný hmyz. Bez akejkoľvek umelej inteligencie, a tým pádom považované za bezpečné. Dejiny však ukázali, že aj tie najneškodnejšie formy umelej inteligencie by sa mohli v konečnom dôsledku

obrátiť proti človeku. Celé hviezdne sústavy boli teraz pod kontrolou čertovsky prešibaných strojov, a v týchto temných končinách vesmíru ľudskí otroci nasledovali povely svojich mechanizovaných pánov.

Na príhodnom mieste trblietajúcich sa svahov sa ťažobné stroje zaistili na stenách prísavnými zariadeniami a oddelili diamantový materiál pomocou zvukových vln v prirodzených bodoch zlomu. Držiac diamantové tabule v svojom zovretí sa hlúpe stroje vydali potom na cestu späť dolu svahmi k nakladacej ploche.

Bol to účinný a hospodárny proces, ale niekedy sa stávalo, že zvukové vlny poškodili diamantové tabule. Odkedy však Piers dal otrokom účasť na zisku, takéto prípady sa stávali zriedkavejšie, než keby dávali väčší pozor a obdržali len dohodnutý podiel.

Piers dohliadajúc nad prevádzkou na Hagale prišiel s nápadom, aby sa väzneným skupinám dovolilo pracovať bez obvyklých Harkonnenských nariadení a bližšieho dozoru. Pokým niektorí otroci akceptovali tento ústretový program, na povrch vyplávalo hneď niekoľko problémov. S redukovaným dozorom niektorí otroci utiekli, iní sa bez organizácie stali lenivými, čakajúc len na to, aby k nim niekto prišiel a povedal im čo majú robiť. Spočiatku produktivita výrazne poklesla, no Piers si bol istý, že ťažba v konečnom dôsledku dosiahne a dokonca prekročí predošlé stavy.

Predtým ako sa však tak mohlo stať prišiel na neohlásenú návštevu Hagalu jeho otec. A Ulfa Harkonnena nezaujímali kreatívne nápady alebo racionalizujúce úpravy, keď

zisk klesal...

Jeho rodičia boli nútení zanechať ich mladšieho syna Xaviera na Saluse s milým staromódnym párikom. „Desí ma myšlienka čo sa z toho chlapca vyklúje ak ho budú vychovávať práve oni. Emil a Lucille Tantorovci jednoducho nevedia ako byť prísni,“ dodal strasúc sa Ulf.

Potajomky však Piers dobre vedel, prečo jeho manipulatívny otec nechal jeho malého brata s Tantorovcami. Kým bol stárnuci párik bezdetný, ľstivý Ulf si krok za krokom získaval ich náklonnosť. Dúfal snáď, že by Tantorovci ponechali ich statky ich drahému „krstnému synovi“ Xavierovi?

Piers nenávidel spôsob akým jeho otec využíval ľudí, bez ohľadu na to, či boli otrokmi, inými šľachticmi, alebo členmi jeho vlastnej rodiny. Bolo to nechutné. Ale teraz, uväznený vo vnútri tiesnivej záchranej komory s tým nič nemohol robiť.

III

Programové vybavenie síce vštepilo mysliacim strojom neúprosnosť a odhodlanie, no len krutosť ľudskej mysle mohla vytvoriť dostatok nemilosrdného odporu a po tisícky rokov takto živiť túto vojnu vyhladenia.

Napriek tomu, že boli držané v nedobrovoľnom zotročení všadeprítomnou počítačovou myslou menom Omnius, kymekovia, hybridné stroje s ľudskou myslou, často trávil svoj čas lovom medzi hviezdami. Mohli zajať divoko

a voľne žijúcich ľudí, prinavrátiť ich späť do otroctva na Synchronizovaných Svetoch, alebo ich jednoducho len tak zabiť pre zábavu z lovu...

Vodca kymekov, generál, ktorý si osvojil impozantné meno Agamemnón, kedysi viedol skupinu tyranov snažiacich sa o dobytie upadajúcej Starej Ríše. Ako pre túto záležitosť nenahraditeľní vojaci preprogramovali pod nimi slúžiace roboty a počítače, aby im tak dodali smäd po dobývaní. Keď jeho smrteľné ľudské telo starlo a slablo, podstúpil Agamemnón chirurgický zákrok, pri ktorom mu bol jeho mozog odstránený a implantovaný vo vnútri ochrannej nádoby, ktorá mohla byť nainštalovaná do množstva rozličných mechanických konštrukcií.

Agamemnón a jeho družní tyrani si zaumienili vládnuť po stáročia... Ale potom, vidiac a využívajúc ich nedostatok a ochabujúcu snahu, sa umelo agresívne počítače chopili moci. Siet' Omnius následne vládla po zvyšok trvania Starej Ríše, podrobiac si kymekských tyranov spolu s ďalšími zvyškami už aj tak utláčaného ľudstva.

Po stáročia boli Agamemnón a jeho druhovia nútení slúžiť počítačovej všemysli bez šance prinavrátenia ich vlastnej vlády. Ich najväčším zdrojom zábavy bolo prenasledovanie rebelujúcich ľudí, ktorým sa podarilo udržať si ich nezávislosť od dominancie strojov. Napriek tomu nepovažoval kymekský generál tento druh zábavy za dostatočne ventilujúci počin jeho frustrácie.

Jeho mozgová nádoba bola teraz nainštalovaná do rýchleho prieskumného plavidla, ktoré hliadkovalo v oblastiach

známych tým, že tu prebývajú ľudia združení do Ligy. Generála sprevádzalo šesť ďalších kymekov, brázdíac pozdĺž okraja malej slnečnej sústavy. Našli tu však len pramálo zaujímavého. Len jeden ľudmi obývateľný svet pozostával prevažne z vody.

Agamemnónove senzory dlhého dosahu zaznamenali iné plavidlo. Ľudské plavidlo. Zvýšil rozlíšenie a odovzdal cieľ svojim spoločníkom. Krížovou kombináciou ich sensorických schopností Agamemnón rozpoznať, že osamelá loď bola vesmírnou jachtou. Jej sofistikované prevedenie a štýl poukazoval na to, že jej pasažieri boli dôležitými členmi Ligy, bohatí obchodníci... Možno dokonca úzkoprsá šľachta, najuspokojivejšia obeť zo všetkých.

„Presne to na čo sme čakali,“ povedal Agamemnón.

Kymekské lode skorigovali svoj kurz a zrýchlili. Agamemnónov mozog prepojený myšlienkovými spojmami so svojou loďou riadil rýchle plavidlo akoby bol obrí okrídlený dravec, mieriac na svoj bezmocný cieľ. Na palube mal však aj pozemný chodiaci modul, bojovú konštrukciu umožňujúcu mu použitie v planetárnom boji.

Prvé kymekské výstrely plavidlo Ligy úplne prekvapili. Ľudský pilot mal len sťažka čas na úhybné manévry. Kinetické projektily poškrabali povrch trupu jeho lode, vyradiac tak jeden pohonný agregát. Obranný štít ju však ochránil pred vážnejším poškodením. Kymekské stíhače preleteli okolo, bombardujúc opäť loď Ligy explozívnymi projektilmi. Ľudská jachta sa tackala, neporušená avšak dezorientovaná.

„Opatrne chlapci,“ povedal Agamemnón. „Nechceme predsa našu cennú trofej zničiť.“

Ďaleko v okrajových oblastiach vesmíru Ligy, ďaleko od Synchronizovaných Svetov, voľne žijúci ľudia zjavne neočakávali takéto stretnutie s predátormi nepriateľa. Kapitán tohto plavidla bol šťastie neopatrný. Agamemnónova porážka by bola v tomto prípade skoro zahanbujúca. Jeho kymekský lovci dúfali v lepšiu výzvu, v zábavnejšie prenasledovanie...

Ľudský pilot spojzndnil svoj poškodený pohon a zvýšil rýchlosť smerujúc dolu do izolovanej sústavy, unikajúc tak svojim prenasledovateľom k vodnému svetu. Ľudia následne vypustili chumáč intenzívne oslepujúcich explozívných granátov, ktoré spôsobili len malé fyzické poškodenie. Vyslané pulzy mäťúcich statických výbojov však prenikli senzormi kymekských lodí. Agamemnónovi kymekskí spoločníci preniesli medzi sebou sériu myslených nadávok. Ľudská obeť však na prekvapenie všetkých odpovedala odhodlaným hlasom s rovnakou zlobou a silou.

Agamemnón sa len v duchu pousmial a vyslal sériu myšlienkových povelov. Tak toto bude ešte zábavné. Jeho útočné lode vystrelili smerom vpred s'aby divé kone plné energie, ako akási súčasť jeho imaginárneho tela. „Prenasledujte ich!“ Kymekovia sa, vychutnávajúc si túto hru, vrhli na nešťastné ľudské plavidlo.

Zúfalý pilot uskutočnil štandardné úhybné manévry, aby sa tak striasol svojich prenasledovateľov. Agamemnón sa držal vzadu, snažiac sa zhodnotiť či bol tento ľudský pilot naozaj tak neskúseným alebo sa len snažil kymekov učičkáť do neoprávneného pocitu pohodlia.

Rýchlo klesali smerom k mierumilovnému modrému

svetu. Podľa palubnej databázy išlo o Caladan. Tento svet mu pripomínal modré dúhovky, ktoré ako človek kedysi mal... Ubehlo už toľko stáročí, a kymekský generál si už len sťažka vedel vybaviť detaily jeho niekdajšieho fyzického vzhľadu.

Agamemnón mohol poslať pilotovi ultimátum, no ľudia a kymekovia dobre poznali vysoké stávky ich dlho blkotajúcej vojny. Vesmírna jachta začala paľbu. Pár unáhlených slabých výstrelov uspôsobených skôr na odstránenie nepohodlných meteoroidov z cesty viac než na obranu pred nátlakom vojenskej akcie. Keby to bola loď šľachty, mala by mať viac účinnejších ofenzívnych a defenzívnych zbraní. Kymekovia sa len smiali a približovali nevnímajúc žiadnu hrozbu.

Hneď čo sa však priblížili, ľudský pilot v zúfalstve vypustil ďalšiu ohromnú salvu výbušnín, zjavne zhodných s útlými bombami, ktoré vypustil už skôr. Agamemnón však tentoraz pocítil ľahké otrasy. „Opatrne, predpokladám...“

Štyri dotykové míny, každá s hlavicou desať násobne silnejšou než prvé ostreľovanie detonovali s mohutnými tlakovými vlnami. Dvaja z kymekských lovcov utrpeli povrchové poškodenie. Jeden bol zničený úplne.

Agamemnón napokon stratil svoju trpezlivosť. „Ústup! Aktivujte obranné systémy lodí!“

No pilot jachty už ďalšiu salvu nevyválil. S jediným kymekom v závese, ktorý sa len sťažka a ťarbavo lopotil, ho mohol zľahka zneškodniť, avšak neurobil tak, čo mohlo znamenať, že ľudská korisť nemala k dispozícii už žiadne ďalšie zbrane. Alebo to bol len ďalší trik?

„Nepodceňujte tú háved!“

Agamemnón dúfal, že tohto divokého človeka zajme osobne, dopraviac ho k Omniovi na experimenty, alebo analýzu, pretože „divoké“ exempláre ľudí boli považované za odlišné od tých chovaných v zajatí. Ale v hneve z nezmyselnej straty jedného z jeho príliš horlivých spoločníkov sa generál rozhodol, že už má problémov aj tak dosť.

„Zničte tú loď,“ poslal rozkaz svojim piatim zvyšným spoločníkom. Bez vyčkania, kým sa k nemu ostatní kymekovia pridajú, Agamemnón spustil paľbu.

IV

Vo vnútri záchranného modulu mohol Piers len s hrôzou v očiach sledovať dianie okolo a čakať na vlastnú smrť.

Nepriateľskí kymekovia ich opäť ostreľovali. V kokpite jeho otec klial a jeho mama sa činila najlepšie ako len mohla na palebnom stanovisku. Ich oči nejavili žiaden strach, zračili len ich silné odhodlanie. Harkonneni predsa tak ľahko neumierajú...

Ulf trval na inštalácii najlepšieho pancierovania a obranných systémov aké len boli k dispozícii, vždy podozrievavý, vždy pripravený k boju s akoukoľvek hrozbou. Táto osamelá jachta však nemohla čeliť zladenému náporu siedmich plne ozbrojených a agresívnych kymekských záškodníkov.

Piers nemohol uzamknúť v šere oddelenia urobiť nič, čím by pomohol. Sledoval útočiacu stroje skrz priezor, istý, že

takto dlho nevydržia. Dokonca aj jeho otec, odmietajúc skloniť sa v porážke vyzeral, akoby už nemal viac čo ponúknuť.

Kymekovia sa cítiac blízku smrť hnali čoraz bližšie. Piers počul opakované dunenie šíriace sa plavidlom. Skrze priezor priechodu Piers videl svoju matku a otca ako zúfalo medzi sebou gestikulujú.

Ďalší kymekský zásah napokon prenikol ochranné pláty a poškodil pohon jachty smerujúcej k nie príliš blízkej planéte so šírými moriami a bielymi útržkami mračien. Iskry lietali naprieč mostíkom a ranená loď sa začala knísať z boka na bok.

Ulf Harkonnen niečo zakričal na svoju manželku, potom opustil mostík smerom k záchrannému modulu, snažiac sa udržať si rovnováhu. Katarína za ním zvolala. Piers nevedel prísť na to, o čom sa hádali. Loď bola stratená.

Kymekské zbrane zasiahli plavidlo tupým nárazom, a Ulf sa stratiac rovnováhu zošmykol naprieč palubou. Dokonca ani posilnený pancier trupu nemohol ďalej vzdorovať. Starší Harkonnen sa snažil pozviechal na nohy poblíž poklopu záchranného modulu, a Piers si náhle uvedomil, že chce odomknúť komoru a dostať oboch dovnútra k ich synovi.

Piers čítal z matkiných pier, keď skríkla. „Nemáme čas!“

Prístrojová doska sa rozžiarila a začal sa beh testovacích cyklov. Piers päťami udieral na poklop, ale oni ho uzamkli vo vnútri. Nemohol von, aby im pomohol.

Pokým sa Ulf snažil zúrivo spojzdníť ovládanie poklopu, Katarína sa náhlila k panelu na stene a tresla po

aktivačnom spínači. Ulf sa plný prekvapenia a hrôzy otočil k svojej žene, Kataríne však už len zúfalo vyrazilo z pier posledné zbohom jej synovi.

Záchranná kapsula sa s hlukom vystrelila do kozmu, preč od stratenej vesmírnej jachty.

Zrýchlenie sotilo Piersa k palube, pozviechal sa však na kolena a dostal na pozorovacie stanovisko. Zanechajúc jachtu za sebou, zmätene sa knísajúc kozmom, kymekskí nájazdníci útočili zas a znova kombinujúc deštruktívnu silu svojich šiestich zúrivých strojov.

Harkonnenská loď explodovala v slede explózií do oslepujúcej ohnivej gule, ktorá sa po chvíli rozptýlila do zaprataného vákua... vyhasnúc spolu so životmi jeho rodičov.

Záchranný modul vtrhol do atmosféry Caladanu ako delová guľa, chrliac okolo seba červené iskry blížiac sa k slnkom zaliatej hladine oceánu.

Piers zvädzal boj s neohrabaným bezpečnostným ovládaním v snahe o nejaký manéver, ale malé plavidlo vôbec nereagovalo, akoby to bol ďalší stroj rebelujúci proti vôli svojho ľudského pána. Pri takejto rýchlosti to v žiadnom prípade nemohol prežiť.

Mladý harkonnenský dedič sa zhlboka a bolestivo nadýchol a stlačil tlakové vypchávkky, aby tak pozmenil vzor ťahu trysiek pohonnej jednotky. Mal len málo skúseností s pilotážou, napriek tomu, že jeho otec výslovne trval na tom, aby sa to naučil. Predtým nebola šikovnosť pre Piersa prvoradá, no teraz sa musel s ovládaním bezodkladne vysporiadať sám.

Ohliadnuc sa späť videl, že ho prenasleduje jeden

kymekský stíhač. Sprška iskier zosilnela, poletujúc okolo ako kovové piliny pri brúsení kovu kameňom. Prenasledovateľove výbušné projektily otriasali atmosférou okolo neho bez známky akéhokoľvek priameho zásahu.

Piers sa hnal nízko nad oddelenou pevninou smerom k zasneženému horskému hrebeňu spolu s podlým, neustále páliacim kymekom v závese. Trblietavé ľadovcové čiapočky pokrývali rozorvané štíty. Jeden z nepriateľových projektílov zasiahol úbočie masívu, vyvrhnúc do okolia ľad a skaly. Piers prižmuril oči a naslepo, celkom bez šance preletel sprškou trosiek, počujúc ich dopad na trup kapsule. A skoro to neprežil.

Hneď čo prekonal vrcholky pohoria začul za sebou obrovský výbuch a videl ako sa obloha za ním rozjasnila v žiarivom oranžovom záblesku. Mechanický prenasledovateľ stratil nad sebou kontrolu. Zničený tak ako jeho rodičia a ich vesmírne plavidlo...

Piers však dobre vedel, že tu boli ešte ďalší nepriatelia, a možno nie až tak ďaleko.

V

Agamemnón a jeho kymekovia sa zhlukli okolo miesta, aso zvyškami vraku jachty v nestabilnej obežnej dráhe, mapujúc trajektóriu vystreleného záchranného modulu. Označili miesto, kde objekt vstúpil do atmosféry, ako rýchlo klesal, a kde by pravdepodobne pristál. Generál nemal naponáhlo, napokon,

kde sa mohol osamelý stroskotanec na tomto primitívnom svete uchýliť?

Bez rozkazu začal jeden z mínami poškodených kymekov naslepo páliť po vzdalujúcom sa záchrannom plavidle, plný smädu po pomste. „Generál Agamemnón, mienim ho zostreliť sám.“ Kymekský vodca sa rozhorčene na chvíľu odmlčal, no potom súhlasil. „Chod', máš prvý výstrel, ale zvyšok z nás nebude dlho čakať.“ Kymekský vodca držal ostatných v úzadí pokým on sám ukončoval analýzu celej situácie.

Agamemnón si prehral núdzové volanie, ktoré vznešený pilot odoslal krátko pred svojim zničením. Slová boli zakódované, ale nie príliš sofistikovanou šifrou. Kymekské palubné systémy umelej inteligencie ho preložili bez obtiaží. „Tu je Lord Ulf Harkonnen na ceste zo svojich usadlostí na Hagale. Útočia na nás mysliace stroje. Nie je veľká šanca, že prežijeme.“

Aká obdivuhodná sila predtuchy. Agamemnón teda predpokladal, že zachránený na palube modulu musí byť taktiež členom vznešeného rodu, ak nie Lord sám.

Pred tisíckami rokov, keď Agamemnón a jeho devätnásť spoluprisahancov zvrhlo Starú Ríšu, sa skupina odľahlých planét spojila, aby vytvorila Ligu Vznešených. Bránili sa navzájom proti tyranom, udržiujúc si svoju obranu proti Omniovi a mysliacim strojom. Počítače neprechovávali zášť a neľadali odplatu... ale kymekovia mali ľudské mysle a ľudské emócie.

Ak bol zachránený v module na Caladane členom Ligy Vznešených, kymekský generál sa chcel na jeho zaistení,

mučení a konečnej poprave zúčastniť osobne.

Avšak v priebehu niekoľkých minút obdržal správu od vyslaného kymekského prenasledovateľa odoslanú v poslednej sekunde predtým, než sa roztrieštil o povrch.

„Pochabé poslanie. Nabudúce chcem, aby sa to vykonalo poriadne,“ povedal rozladene Agamemnón. „Chodte, nájdite ho skôr, než sa ukryje v divočine. Dávam šancu a výzvu štyrom z vás! Odmena kymekovi, ktorý ako prvý nájde a zničí korisť.“

Ostatné kymekské lode opustili pole trosiek trieliac do oblakmi zatiahnutej oblohy ako žeravé strely. Ľudský utečenec, neozbrojený v jeho skoro neovládateľnom plavidle, určite dlho nevydrží.

VI

Znenazdania sa plavidlo prudko a náhle rozochvelo a rozoznala sa výstražná siréna. Digitálne a kryštalické prístroje zablikali na ovládacom paneli. Piers sa ich snažil pochopiť, upravujúc nešikovné ovládanie trasúceho sa plavidla. Potom pozdvihol zrak, aby cez priezor pred sebou zazrel hnedo biele stráne, pusté zamrzlé úbočia so zvyškami snehu a temnými lesmi. V poslednom okamihu zodvihol predok plavidla tak akurát, aby...

Záchranná kapsula rozčerila vrcholky vysokých tmavých ihličnanov a zrútila sa do tundry pokrytej len tenkou

pokrývkou snehu. Dopad vymrštil kapsulu prevracajúc ju vo vzduchu, a sotiac ju do lesnatého porastu.

Piers sa vo svojom silovom postroji prevracal a kričal, snažiac sa prežiť, avšak očakávajúc to najhoršie. Tlmiaca pena vystrekla všade okolo neho, tesne pred prvým nárazom, chrániac jeho telo pred najväznejšími zraneniami. Potom kapsula dopadla znova, strhávajúc so sebou sneh a zmrznuté blato. Modul sa konečne zastavil, škrípajúc a syčiac.

Pena sa rozpustila ihneď čo sa Piers snažil pozviechať a zotrieť zo svojich šiat, rúk a vlasov šumiaci slíz. Bol však príliš otrasený na to, aby cítil akúkoľvek bolesť a nemal ani čas posúdiť svoje zranenia.

Vedel, že jeho rodičia sú mŕtvi, ich loď zničená. Dúfal však, že jeho rozmazané videnie bolo od krvi v jeho očiach, a nie slíz. Bol predsa koniec koncov Harkonnen. Jeho otec by ho tresol pre takýto prejav zbabelej emócie skrže líce. Ulf dokázal poškodiť nepriateľa v neplodnom útoku, ale tam hore boli ešte stále ďalší kymekovia. Nepochybne sa čoskoro vydajú na jeho lov.

Piers potlačil paniku, a v okamihu ju premenil na odhad svojej situácie. Ak mal vôbec nejakú šancu prežiť, okolnosti ho nútili konať rozhodne a dokonca neľútostne... spôsobom Harkonnena. Nemal však veľa času.

Záchranný modul obsahoval síce menšie zásoby na prežitie, no Piers tam ostať nemohol. Kymekovia by sa zamerali na plavidlo a svoju prácu by prišli ukončiť. Ak sa raz dá na beh, šanca na návrat pomínie.

Piers teda zdrapol lekárničku a všetky potravinové

balíčky, ktoré len mohol uniesť, nasúkajúc ich do flexibilného batohu. Vyrazil poklop kapsule a vyplazil sa von, cítiac dym a počujúc praskot menších ohňov rozpútaných teplom dopadu. Zhlboka sa nadýchol chladného, ostrého vzduchu a zavrel za sebou poklop. Odtackal sa od čmudiacej kapsule, teperiac sa šlapkanicou a vrzdajúcim snehom do biedneho úkrytu tmavých ihličnanov. Predtým než si oddýchne a premyslí svoj ďalší krok sa chce dostať čo najďalej.

V situáciách ako je táto by sa jeho otec obával o statky jeho rodiny, bane na Hagale. Kto by s Piersom, bez jeho rodičov, viedol podnik a držal ich rod silným? Teraz sa ale mladý muž obával viac o svoje vlastné zdravie. Aj tak nikdy nepasoval do rodinnej filozofie vedenia ich podnikania.

Začujúc akýsi kolísavý tón, zaostril pohľad na oblohu a zazrel štyri ohnivé biele stopy smerujúce k nemu ako riadené strely. Kymekské pozemné moduly. Lovci. Stroje s ľudskou myslou by ho v opustenej divočine ľahko vystopovali.

Ako sa nebezpečie blížilo, Piers si uvedomil, že zanecháva v snehu hlboké stopy, pokropené krvou z nepríjemnej reznej rany na jeho ľavom zápästí. Krvácalo mu aj ďalšie zranenie na čele. Mohol za sebou rovno zanechať mapu pre nepriateľa aby ho nasledovali.

Jeho otec to raz povedal prísny, netrpezlivým hlasom, no táto lekcia bola pre neho aj tak hodnotná. „Uvedom si všetky hrany situácie. Len preto, že je niečo potichu, to neznamená, že to nie je aj nebezpečné. Never vo vlastnú bezpečnosť za žiadnych okolností.“

Keď sa kymekovia konečne zbehli nad súradnicami

dopadu jeho záchranného plavidla, Piers si pod stromami, načúvajúc revu ich trysiek, rozotrel na svoje zranenia hojivú emulziu, aby tak zastavil krvácanie. Prehľadávanie môže narobiť viac škody plánu pred nami než chvíľka spozdenia.

Náhle zmenil smer, vyberúc si holú pôdu, kde stromy chránili zem pred skalami a snehom. Išiel po skalnom podloží po zámerne chaotickej trase, dúfajúc, že sa strasie prenasledovania. Nemal žiadne zbrane, žiadne znalosti o teréne... a žiadny úmysel vzdať to!

Piers sa štvrel čoraz vyššie po stúpajúcej zemi. Snehová pokrývka hrubla a stromy bolo vidieť čoraz zriedkavejšie. Keď dosiahol čistinku pred sebou nabral dych a obzrel sa späť, aby videl kymekské pristávacie moduly zbiehajúce sa pri troskách jeho záchranného plavidla. Stále nie dostatočne ďaleko, ale bez stopy kde Piersa hľadať.

Piers plný desu sledoval ako sa z lodí čo pristáli vynorili mobilné, pružné chodiace konštrukcie: prispôsobiteľné mechanické telá uspôsobené tak, aby mohli niesť kymekskú mozgovú nádobu pod vplyvom rôznych okolností a podmienok. Kymekovia sa ako hladné kraby vyštverali na zaistený vrak, a používajúc rezné drápy a horáky rozorvali jeho trup. Keď nikoho vo vnútri nenašli, roztrhli kapsulu doslova na kusy.

Chodiace konštrukcie sa zakrádali okolo modulu, ich optické vlákna blikali množstvom rozmanitých senzorov. Zosníмали jeho odtlačky v snehu a presunuli sa na miesto, kde sa zastavil, aby použil lekárničku. Kymekské skenery mohli ľahko zistiť jeho stopy na zemi, termické signatúry jeho telesného tepla... Indícii koľko len chcete. Stroje sa napokon

DUNA: POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

neomylné vybrali naprieč skalami pokrytou pôdou smerom kde sa rozhodol utiecť.

Karájúc sám seba za chvíľkovú paniku, ktorá mu dovolila zanechať tak jasnú stopu, sa Piers plnou silou rozbehol svahom, stále hľadajúc miesto kde by sa mohol ukryť, alebo zbraň, ktorú by mohol použiť. Pokúšal sa ignorovať svoje bubnujúce srdce a jeho potiaže s dýchaním v tomto chladnom, drsnom prostredí Caladanu. Kliesnil si cestu ďalšou húštinou porastu tmavých borovíc, stále šplhajúc. Svah bol čoraz strmší. Pre hustý porast borovíc vlastne presne ani nevidel kam ide alebo ako ďaleko je od vrcholu kopca.

Videl len konáre a kamene, ale nič, čo by mu mohlo poslúžiť ako efektívna zbraň proti mechanickým monštrám. Proti týmto strach naháňajúcim strojom bol však bez šance obrany. Piers bol ale koniec koncov Harkonnen, a nevzdal by sa. Zranil by ich ak by mohol. Prinajmenšom by im ponúkol dobrý hon.

Piers ďaleko za sebou začul praskot stromov a v mysli sa mu objavil obraz kymekov čistiacich si cestu pre svoje obrnené telá. Súdiac podľa kúdoľa dymu museli zapáliť taktiež les. Dobré, týmto spôsobom by zničili i nepatrné náznaky jeho cestičky.

Neprestával bežať, aj keď pôda bola čoraz skalnatejšia, so stopami ľadu na strmých svahoch. Neisto vyvážená pokrývka snehu len tak držala na vrchu, pripravená kedykoľvek sa uvoľniť. Stromy v tejto nadmorskej výške boli pozohýnané a skrútené, a vo vzduchu bolo cítiť odporný sirnatý zápach. Popri nohách videl všade vôkol drobné bubľajúce mláky, sfarbené nažltlo.

DUNA: POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

Zvraštil obočie, hütajúc čo by to mohlo znamenať. Termálna zóna? Čítal o takýchto miestach počas svojho štúdia. Nepredvídateľné geologické anomálie, o ktorých ho jeho otec nútil učiť sa predtým než ho poslal do baní na Hagale. Toto je pravdepodobne oblasť vulkanickej aktivity s horúcimi prameňmi, prieduchmi a gejzírmami... Nebezpečné, no pre boj proti veľkým súperom rad príležitostí ponúkajúce miesto.

Piers sa rozbehol smerom k silnejúcemu zápachu skrze opar dúfajúc, že mu to poskytne výhodu. Kymekovia nevyužívali oči ako to robia ľudia. Ich senzory boli jemné, citlivé na rôzne časti spektra. V niektorých prípadoch to dávalo mechanickým prenasledovateľom obrovskú výhodu. Ale tu pri všetkých tých divokých kúdoľoch tepla a na tak skalnatej, neúrodnej pôde nemohli na zistenie reziduálnych stôp z jeho odtlačkov nôh svoje skenery použiť.

Utekal cez hmlistý, vlhký kraj nikoho plný skál, cez polia snehu, po škrupinatej holej pôde, snažiac sa striasť sa prenasledovania a hľadajúc miesto na úkryt, alebo obranu. Po hodinách bezhlavého úteku sa zrútil na teplý balvan obalený oranžovým lišajníkom hneď vedľa syčiacej diery pary. Viac než čokoľvek iné si teraz želal, aby sa aspoň na chvíľu mohol skrútiť pod skalný previs blízko jedného z horúcich prameňov, skryjúc sa tak dostatočne dlho na to, aby si aspoň na pár hodín zdriemol.

Kymekovia však nepotrebovali spánok. Všetky ich životu podporné funkcie boli zaobstarané obnoviteľnou elektrofluidnou hmotou, ktorá ich udržiavala nažive v ich konzervačných nádobách. Prenasledovali by ho teda bez

prestávky.

Piers načal potravinový balíček a hltavo prehltol dve vysoko energetické oplátky. Prinútil sa však vyraziť opäť vpred predtým než by pocítil nejaký návrat síl. Musel využiť svoju výhodu a nestratiť pôdu pod nohami.

Piers sa používajúc teraz prevažne svoje ruky a nohy šplhal po strmších skalách. Jeho prsty pokryla vrstva žltej síry. Vybral si najstrmší terén, dúfajúc, že sa preukáže pre kymekské konštrukcie ako ťažko zdolateľný, no ten spomalil aj jeho.

Zdvihol sa vietor a Piers ho cítil v tvári. Striedavé poryvy chladu a tepla. Opar sa miestami popretrhal a nakoniec rozostúpil. Pred ním sa zrazu zjavil úchvatný pohľad na krajinu okolo. Obzrel sa späť smerom k posledným zvyškom ihličnanového porastu, vyčnievajúcich skál a bublajúcich minerálnych bazénikov ďaleko pod ním.

Potom zahliadol jedného osamelého kymeka ako smeruje za ním. Ostatní traja sa museli oddeliť, pokračujúc v svojom love ako keby šlo o nejaký druh hry. Mechanické telo sa v náhlom kúpeli popoludňajšieho svetla jagalo strieborným leskom, stále hľadajúc svoju obeť.

Piers vedel, že na skalnom úbočí bol nechránený a vystavený riziku. Mrštil sa svojim telom tesnejšie k skalnej stene, dúfajúc, že ostane nepozorovaný. Kymek však v sekunde zameral svoju korisť. Mechanická konštrukcia vypustila ohnivý projektil, rozprsknúcu sa guľu plápolajúceho gélu, ktorá Piersa minula a zasiahla skalou v záblesku blkotajúcich plameňov.

Nájdúc v sebe nový impulz sily sa začal škriabať hore skalou. Kymek rýchlo utekajúc preskúmal zvažujúci sa drsný

svah a upustil od mrhania času stráveného pracným a zdĺhavým stopovaním človeka.

Piers bol v pasci. Príkre zrázy a sírnaté bazéniky naľavo a napravo. Strmé, hladké snehové pole pokryté žltými stopami nad ním. Možno by mohol hádzať na svojho prenasledovateľa kameňom len čo by sa dostal na vrchol, vytlačiac tak nejakú kymeka pod ním. Nevidel tu žiadnu inú možnosť.

Piers si zachytávajúc sa rukami a bojujúc o oporné body pre nohy kliesnil cestu klzkým ľadovcovým poľom. Jeho topánky prerážali kôru a on zapadal až po kolená do chladného snehu. Prsty mu čoskoro znecitliveli a sčerveneli. Mrazivý vzduch trápil jeho pľúca, ale on šplhal rýchlejšie, ďalej. Jeho dominantný otec by nad ním ohrnul nos pretože sa obával iba o prízemné fyzické pohodlie v čase takejto núdze. Zdalo sa ako keby ľadovec pokračoval donekonečna, napriek tomu, že mohol jasne vidieť vrchol, strmú ostrú hranu hrebeňa.

Mechanickí lovci sa museli rozdeliť, a možno ostatným trom unikol medzi termálnymi výtryskami a droliacimi sa skalami. Neschopné nájsť jeho stopu by začali dôkladne prečesávať pôdu... Zbytočne, tak ako to len stroje vedia. Jeden kymek ho však, zjavne len náhodou, našiel.

Aj tak, jediný monštruózny nepriateľ bol viac než len schopný zabiť ho, a tento bol určite v rádiovom kontakte s ostatnými. Už teraz museli smerovať týmto smerom. Tento ale vyzeral plný snahy zabiť Piersa celkom sám.

Dolu dosiahol kymek okraj základne ľadového poľa. Po chvíľke skenovania sa vydal ďalej. Jeho dlhé končatiny sa zabárali do snehu, lezúc rýchlejšie než by si akýkoľvek človek

želel bežať.

Kymek zrazu zastal, nahol dozadu a vypustil ďalší gélový projektil. Piers sa prikrčil do snehu a horúci zásah vyrval kráter necelú dĺžku jeho ruky od neho. Surový náraz vyvolal otras a následný zosuv snehového poľa. Okolo neho začala ľadová pokrývka praskať a rozpadáť sa ako zoškrabnutá chrasta. Piers využijúc šancu silno kopol do jednej z pevných tabúl ušľapaného snehu, dúfajúc, že ju s hrmotom pošle dolu zasiahnuc tak svojho nepriateľa. Zmrznutý povrch sa však opäť natesno do seba zasekol, stonajúc a vŕzgajúc. Potom utíchol. S hlbokým nádychom Piers začal opäť šplhať nahor.

Len čo kymek zmenšil jeho náskok, Piers spozoroval skalnatý výbežok, ktorý vyčnieval zo snehu pred ním. Ak by sa dostal až tam, možno by tak mohol na stroj zhodiť zopár balvanov, aj keď nemal príliš veľké ilúzie o prípadnom účinku takéhoto počinu.

„Len blázon sa ponechá bez možností,“ povedal by Ulf Harkonnen.

Piers zahundral pri spomienke. „Prinajmenšom som prežil dlhšie než ty otče.“

Potom k jeho údivu uvidel na zlome ľadovca skupinu postáv, ktoré vyzerali... ľudsky! Napočítal tucty ľudí, ktorí stáli na vrchole snehového poľa, a kričali na kymeka nezrozumiteľné kliatby.

Obrysy cudzincov zodvihli ponad hlavy veľké valce... Nejaký druh zbrane? Potom začali na ne tĺcť. Hlasné burácanie sa rozoznalo naprieč hory ako dunenie hromu, výbuchy. Bubny.

Cudzinci udierali na svoje zvuk vydávajúce nástroje.

Nemali spočiatku žiaden zjavný rytmus, ale potom sa pulzy spojili do chvenia a ozývajúce sa dunenie roztriaslo celé snehové pole.

Praskliny v ľade na vrchole sa rozšírili a ľadovec sa dal do pohybu. Masívne telo kymeka bojovalo o udržanie rovnováhy. Zmrznutá pôda sa začala zosúvať.

Piers vidiac čo sa čoskoro udeje zaľahol a schoval sa pod skalný výbežok, chrániac sa tak vo výklenku ohraničenom z oboch strán hrubou skalou. Stihol to akurát včas, keď sa okolo neho prehnal uvoľnený sneh so syčiacim a burácajúcim revom.

Lavína zasiahla kymeka ako biela prílivová vlna, prevaliac sa cez jeho mohutné telo, zraziac a sotiac ho o iné skaly. Keď sa nepriateľský stroj rútil dolu svahom, Piers zavrel na okamih oči a v duchu čakal na vyvrcholenie prevaľujúceho sa revu a jeho následný ústup.

Keď sa nakoniec vynoril zo svojho úkrytu, prekvapený, že ešte stále žije, vzduch bol plný kryštálikov vyvrhnutých do povetria. Snehová pokrývka ostala naďalej nestabilná, no títo divní ľudia sa dolu polámaným ľadom a snehom spúšťali hlavanehlava, kričiac, plní vzrušenia ako lovci, ktorí práve ulovili pozoruhodnú korisť.

Stále neveriac svojim očiam a tomu čo vidí sa Piers postavil na vrch výbežku. Zahliadol mykajúceho a dotíčeného kymeka ďaleko na úpätí svahu, prevráteného na chrbát. Lavína ho zasiahla s ničivou silou rovnajúcou sa zásahu ťažkej zbrane. Kymek bol zničený, poprehýbaný a ztočený, no jeho mechanické končatiny sa stále snažili pozdvihnúť, ťahajúc celú chodiacu konštrukciu do stoja.

Napriek tomu, že primitívny ľud mal na sebe oblečené len jednotvárne sivohnedé háby vyrobené z voľne nájdených materiálov, v rukách držali sofistikované nástroje, viac než len oštep a kyjaky. Štyria mladí domorodci sa náhlili dole kopcom k hrane zlámaného ľadového poľa a stromom. Zvedovia? Držali stráž plní ostražiny pred ďalším útokom kymekov.

Ostatní ľudia sa rozháňajúc sa rezákmi a kyjakmi vrhli na ochromeného kymeka ako hyeny. Volal mechanický lovec na pomoc svojich troch druhov? Domorodci však rýchlo roztrieskali na konštrukcii prenosové antény a s ohromnou účinnosťou odmontovali metajúce sa nohy chodiaceho modulu. Kymekské zbraňové rameno sa zmietalo v márnom pokuse vypustiť ďalší ohnivý projektíl. Caladanskí primitívi rýchlo odpojili všetky jeho komponenty.

Z reproduktora kymeka sa ozývala nepretržitá záplava rozhnevaných vyhrážok a nadávok, ale ľudia tomu nevenovali pozornosť, neprejaviac žiaden strach. Usilovne pracovali na odpojení hydrauliky, optických káblov, neuroelektroniky, položiac každý kus nabok ako akýsi hodnotný šrot. Nechali mozgovú nádobu kymeka nechránenú. Zradná ľudská myseľ sa opäť ocitla bez tela, aj keď teraz nie vlastnou vôľou.

Piers strnulo sledoval bezmocne vyzerajúci kontajner, ktorý obsahoval myseľ kymeka. Domorodci ho hneď nezničili. Zdalo sa, že majú iné plány. Držali ho nad hlavami ako dáku trofej.

Piers sa plný otázok vydal dolu zosúvajúcim sa povrchom zlámaného snehu. Keď sa priblížil k domorodcom, tí sa k nemu plní zvedavosti avšak bez strachu zahľadeli.

Rozprávali akousi hatlaninou, ktorej nerozumel.

„Kto ste?“ Piers sa opýtal štandardnou Galaštinou, dúfajúc, že mu niekto porozumie.

Jeden z mužov, vychudnutý starší chlap s červenou bradou a svetlejšou pokožkou než jeho spoločníci pri pohľade na Piersa gestikuloval v znamení šťastného víťazstva. Pred Piersom zastal a udel si do hrude.

„Tiddoc.“

„Piers Harkonnen,“ odvetil, no potom zjednodušiac dodal, „Piers.“

„Dobre, Piers. Ďakujeme,“ povedal v zjavnej Galaštine, ale s hrubým prízvukom. Tiddoc začal vidiac prekvapenie mladého muža hovoriť o čosi pomalšie, akoby lovil tie správne slová v svojej pamäti. „Naša reč má galašské korene po Zensunnitských putovníkoch, ktorí veľmi dávno utiekli z Ligy. Roky som pracoval v mestách šľachty, hrdlačiac v ponížení ich služieb. Pochytil a naučil som sa teda tu a tam zopár slov.“

Paralyzovaný zajatý nepriateľský kymek neprestával vrčiac trúsiť urážky cez integrovaný reproduktor. Caladanskí domorodci použili dve z jeho amputovaných chodidiel ako oporné tyče, zavesiac medzi ne mozgovú nádobu tak, že sa kymácala ako nejaká zajatá divá zver. Dvaja z najsilnejšie vyzerajúcich domorodcov si kovové tyče prehodili cez ramená a vydali sa na cestu späť hore svahom. Starší domorodci zozbierali zvyšné časti, ktoré mohli uniesť a začali sa taktiež štverať po drsnom úbočí.

„Pod' s nami,“ povedal Tiddoc.

Piers nemal inú možnosť len ich nasledovať.

VII

Ako tak Piers nasledoval drsných mužov po svahu, jedno z jeho kolien pobolievalo s každým ďalším krokom, a jeho chrbát stuhol až začal horieť bolesťou. Nemal ešte ani čas akceptovať smrť svojich rodičov. Chýbala mu mama, jej láskavá pozornosť, jej múdrosť. Katarína zachránila jeho život, vypustiac záchranný modul predtým než by kymekovia mohli zničiť vesmírnu jachtu.

Istým spôsobom sa Piersovi cnelo aj za otcom. Napriek Ulfovej zatrpknutosti chcel jeho otec len to najlepšie pre svojich synov. Tvrdo zameraný na svoju zodpovednosť spravovať Harkonnenské statky. Rozširovanie rodinného imania bolo pre neho vždy prvoradé. Teraz sa však zdalo, že jeho malý braček Xavier bol všetkým, čo z Harkonnensej pokrvmnej línie ostalo. Piers si robil len malé nádeje, že sa z Caladanu vôbec niekedy dostane preč... Doteraz však aspoň prežil.

Trmácal sa po strmom svahu, snažiac sa držať krok s vitálnymi domorodcami. Zlý kymekský mozog sa vo vnútri svojho kanistra pritom, ako ho tí primitívi niesli, bezvládne prevaľoval. Z reproduktora sa prerušovane ozývali výkriky, najprv v štandardnej Galaštine, potom v iných jazykoch. Tiddoc a domorodci tým vyzerali byť pobavení.

Domorodci teraz prejavovali o mozog bez svojho tela len pramálo záujmu, nepočítajúc ich uprené pohľady a zastrašujúce cerenie zubov. Starý muž s červenou bradou bol toho najlepším príkladom. Ako doplnok strach naháňajúcich grimás predvádzal zastrašujúce gesta svojim rezákom, zaháňajúc

sa ním v blízkosti senzorov nádoby, čo malo poslúžiť len na ďalšie znepokojenie zajatého mozgu. Zjavne sa už s kymekmi stretli skôr, a dobre vedeli ako s nimi treba bojovať.

Piers bol však znepokojený troma ďalšími mechanickými lovcami. Tí by sa prenasledovania len tak ľahko nevzdali. Akonáhle by našli lavínu a miesto s obnaženým telom zničeného kymeka, mohli by domorodcov ľahko vystopovať až sem. Avšak, len ak ich zajatec vyslal volanie na pomoc predtým, než ho zmiatla lavína. Kymekovia len neradi priznávali svoju slabosť.

Piers sa obzreral okolo, hľadajúc nejaké opevnenie, ktoré by títo ľudia vybudovali. Pred ním sa vynorila ľadom sformovaná gigantická strecha, ktorá zastrešovala akési obydlie. Primitívi si rozložili tábor v širšej oblasti odľadnenej termálnymi prieduchmi v pôde. Deti a ženy v zhone pracovali v okolí kamenných chatrčí, hrdlačiac, zastavia sa len, aby sa pozreli na prichádzajúcu skupinu. Ľudia mali oblečené hrubé ošatenie, čižmy a čiapky lemované kožušinou z neznámych miestnych zvierat. Piers počul zvuky zvierat a zazrel niekoľko z tých chlpatých bielych tvorov poblíž obydlií.

Za prečnievajúcim prístreškom sa para predierala hrubými vrstvami ľadu a snehu v spoločnosti bublajúceho tepla z bahníka a gejzírov. Piers bol týmto zreteľným kontrastom ohňa a ľadu uchvátený. Nasledujúc kmeň dolu úzkym kamenným schodiskom hádzal sústavne opatrné pohľady cez plece, aby sa uistil, že neuvidí žiadne znamenie po iných kymekských lovcoch. Miestami padali zo zmrznutého stropu kupoly pramienky roztopeného ľadu, pomaly sa vyparujú.

Piers si uvedomil pozrúc sa hore na modrý ľad nad ním, že toto sídlo tu bolo už veľmi dlhý čas...

Keď sa náhle zotmel ako keby pred slnko zatiahli záves, jedna domorodá žena použila kúsok roztriešteného dreva aby rozložila veľkú vatru na kamenistej ploche v centre osady. Prieskumníci sa vydali na hliadky aby pátrali po nepriateľských strojoch pokiaľ zvyšok kmeňa sa usadil k oslave. Muži priniesli kusy čerstvého mäsa z iných lovov a nastokli ich na dlhé kovové ražne nad ohnisko.

Umiestnili zajatú kymekskú nádobu s mozgom bokom do snehu a ignorovali ho.

Rozprávajúc sa medzi sebou v ich podivnom jazyku si domorodci posadali na kožušiny okolo ohňa a podávali si jedlo, deliac sa so svojim návštevníkom. Piersovi bolo mäso k jeho chuti príliš nedovarené, ale zjedol veľký kus, aby neurazil svojich hostiteľov. Bol vyhladoveľý a preto svoje jedlo doplnil kúskom výživnej tyčinky, ktorú zachránil z kapsule. Ostatok zabaleného jedla ponúkol svojim záchrancom, a oni ho vďačne prijali.

Stále ho však sužovala vážnosť celej situácie. Dokonca ani uprostred množstva ľudí sa necítil v bezpečí. Snažil sa preto presvedčiť starého náčelníka, že nebezpečie ešte nepominulo. „Je tam viacero kymekov Tiddoc. Myslím, že idú po mne.“

„Už sme jedného zničili,“ odvetil.

„Ale čo bude s ostatnými? Sú stále niekde tam vonku...“

„Tých zabijeme tiež, ak ťa budú obťažovať. Kymekovia sú netrepezliví, rýchlo stratia záujem. Si pre nich tak dôležitý?

Moji ľudia vedia, že my nie sme.“ Chytil Piersovi zápästie. „Máme prieskumníkov, máme obranu.“

Po jedle sa Tiddoc a jeho ľudia usadili bližšie k vatre a rozprávali si pradávne príhody a dobrodružstvá v ich rodnom jazyku. Počas rozprávania si členovia kmeňa podávali medzi sebou dúšky osviežujúceho nápoja. Piers sa zabalený do kožušín chrániacim ho pred chladným vzduchom napil a pocítil teplo v žalúdku. Miestami starý muž pre Piersa prekladal, približujúc mu príbehy prenasledovaných Zensunnitov, ktorí utiekli pred prevratmi strojov a tiež pred otroctvom v Lige Vznešených.

Piers opatrne bránil Ligu a jej postupujúci boj proti mysliacim strojom aj keď sám sympatizoval s nepriaznivým osudom budislámskych otrokov na Poritrine, Zانبare a iných Svetoch Ligy. Kým sa Tiddoc pasoval s prekladom pre Piersa, ten rozprával o kolosálnych bojoch proti zlému Omniovi, jeho agresívnym robotom a kymekom.

S pohnutým hlasom taktiež rozpovedal ako bola zničená jeho vlastná loď a jeho rodičia zabití...

Tiddoc sa obrátil k kymekskému kanistru. „Pod', je po hostine, teraz ukončíme tú našu vojnu strojov. Ľudia sa na tento okamih tešili.“ Skríkol niečo vo vlastnom jazyku a dvaja muži zodvihli nádobu za improvizované nosidlá. Kymek mrmlal cez reproduktor ale účinné nadávky mu už čoskoro došli.

Skupinka žien zapálila z ohňa pochodne a osvetľovala cestu vedúcu spod ľadovcového prístrešku. Ostatní domorodci išli plní dobrej nálady za nimi, nesúc bezmocný nepriateľský mozog. Kymek prskal nadávkami v každom jazyku, na ktorý len pomyslel, no primitívi sa na ňom len smiali.

„Čo to robíte?“ dožadoval sa odpovede kymek, kontrolujúc posledné myšlienkové spoje svojho mozgu bez tela zohýbaného vo svojom kontajneri. „Stojte! Všetkých vás rozdrvíme!“

Piers ich nasledoval cez priesmyk a dolu svahom, kde vzduch zatuchlo páchol sírou, a porózne kamenné podložie, po ktorom kráčali bolo čoraz horúcejšie. Skupina nesúca bezmocného kymeka zastala pri pariacej diere v skale a neprestávala medzi sebou rapotať a smiať sa. Držali mozgovú nádobu nad zlovestným otvorom.

Piers sa nahol bližšie k diere, plný zvedavosti, no Tiddoc ho strhol späť. Červeno bradý muž sa v blkotajúcom svetle pochodní len hrozivo usmieval.

Z hĺbok pod nimi sa ozval akýsi zvuk a s úvodnou horúcou spľškou kamenia vybuchol pred nimi gejzír, skoro upečúc kymekský mozog. Nepriateľove nadávky znejúce z poškodeného reproduktora sa v okamihu zmenili na škrekly a nezrozumiteľné nesúvislé zvuky naznačujúce neveriteľnú bolesť.

Keď sa gejzír utíšil, kymek v delíriu skuvíňal a prosíkal. Chvíľu na to gejzír opäť vystriekol a z reproduktora zaznel ohavný ston. Piersovi z toho prebehol mráz po chrbte.

Napriek tomu, že sa ho toto monštrum snažilo zabiť, a zúčastnilo sa vraždy jeho rodičov, Piers už nemohol viac znieť jeho trápenie. Keď žeravý prúd opäť ustúpil, zobral kameň a hodil ho do reproduktora, odpojac ho. Domorodci však neprestali držať mozog plný agónie nad otvorom gejzíru. Keď sa žeravý prúd vyvalil po tretí raz, kymek zvriskol v tichu svojho

kanistra, kde sa uvaril zaživa vo svojej elektrofluidnej hmote.

Domorodci potom roztvorili na kameni nádobu a zničili jeho horúci, uvarený obsah.

VIII

Kamenný zrub bol teplý a minimálne pohodlný, ale Piers spal aj tak len slabo, neschopný vytlačiť hrozné obrazy von zo svojej mysle. Keď nakoniec zaspal, sníval sa mu sen, kde sám seba videl priviazaného k brvnám, kde ho domorodci držali nad otvorom gejzíru. Počul vriacu vodu valiacu sa k nemu a zobudil sa s výkrikom v hrdle.

Vonku začul len zavýjanie zveri a potom len ticho.

Potom mechanické zvuky.

Doskackal ku vchodu prístrešku a vykukol von do chladného, sírou zamoreného vzduchu. Zrazu strážne zviera zavyl. Primitívi kričali a pobehovali po svojich príbytkoch. Zvedovia pozorne sledovali okolie.

V okamihu spozoroval na zahmlenej oblohe medzi ľadovcovým previsom a zemou štyri lietajúce stroje blížiac sa so zvukom hmyzu. Ich trysky žiarili na oblohe v brieždení pred úsvitom. Kymekovia!

Tiddoc a domorodci utiekli zo svojich kamenných zrubov, schmatnúc pochodne a zbrane. Piers vybehol von, ustarostene na pomoc. Dvoch kymekských lovcov sa striasol pri úteku deň predtým, ale sofistikované myslíacie stroje prečesávali

krajinu svojimi skenermi pokým nenad'abili späť na jeho stopu... ktorá dovedla tie beštie až sem.

Kymekské lode pristáli na priľahlom skalnatom poli a spustili plošiny, každá vypustiac ozbrojené chodiace telo. Bojové stroje podobné krabom postupovali dolu svahom v znepokojujúcej rýchlosti. Rozptýlení primitívi pred nimi mávali pochodňami, hulákajúc a podpichujúc nepriateľa.

Jeden z kymekov vypustil raketu ohnivého gélu, ktorá explodovala a strhla časť zaobleného ľadovcového stropu. Útržky ľadu sa zrútili dolu, rozdrviac tak opustené kamenné zruby.

Tiddoc a dedinčania im zutekali z cesty ako keby to bola hra, naznačujúc Piersovi aby ich nasledoval, náhliac sa po cestičke, po ktorej išli uplynulú noc ku polu s gejzírmami. Za denného svetla Piers videl, že išlo o rozsiahlu oblasť s miernym sklonom, plnú vriacich bahnísk a horúcich prameňov. Prieduchy a gejzíry chfílili opakovane, rozprašujúc vo vzduchu ťažkú paru a výrony tepla. Ľudia sa kričiac a nadávajúc rozdelili, nasledujúc inštinktívne rôzne trasy skrze skôrnatenu pôdu. Zjavná panika domorodého obyvateľstva však bola divne zorganizovaným konaním, ako keď sa mačka hraje s myšou. Lákali nepriateľa? Vyzerali, že majú plán, svoj vlastný lov.

Piers utekal spolu s nimi, krčiac sa, keď štyri kymekské stroje strieľali projektily do syčiacej termálnej zóny. Ich mechanické telá sa teperili vpred ako ťažké pavúky na neistej pôde. Pre sofistikované stroje bol ich cieľ strašne obtiažny. Kymekské optické čidlá a tepelné senzory museli byť v tejto vrave a zmäti tepelných signatúr skoro oslepené.

Tiddoc sotil oštep, ktorý zacengal na hlavovej veži najväčšieho z kymekov. Bola to neúčinná zbraň, navrhnutá na rozladenie a provokáciu kymeka, viac než na jeho poškodenie. Vodca bežal napred, kričiac a lákajúc postupujúceho kymeka za sebou.

Najväčší mechanický tvor vyštekol cez reproduktor, „Agamemnónovi neunikneš!“ Ostatné tri stroje sa zastavili za ním.

Piers ustrnul. Všetci slobodní ľudia poznali známeho generála Omniovej armády, jedného z pôvodných brutálnych tyranov.

Jeden z nepriateľských strojov zrazu priamym zásahom zasiahol mladého muža, ktorý poskakoval až príliš blízko jeho zbraňového ramena. Jeho zoškvarené horiace telo dopadlo zvíjajúc sa na zem. Caladánski domorodci sa zhlukli a začali plniť hnevu a pomsty tlačiť kymekov späť. Hádzali po domácky vyrobené náložky, ktoré explodovali s rúmusom v záblesku a dyme, zanechávajúc spálené značky na kymekských kovových telách. Stroje s mysl'ou človeka však nespomalili svoj postup vpred.

Lahko sa pohybujúci domorodci prebehli cez vulkanicky aktívnu oblasť. Kymekovia, ľahostajní k tejto pasci nasledovali svoju korisť v divokom tempe, prenasledujúc domorodcov do hmly. Vystrelili viac ohnivých striel, a ešte viac výbušných hlavíc. Ďalší príliš odvážny muž zahynul. Jeho hrud' sa rozstrelila a premenila v dymiaci kráter.

Tiddoc a ostatní domorodci neprestávali odhodlane kričať. Dvaja z menších kymekov sa valili vpred na gejzírmami

popretkávané pole. Primitívi sa mávajúc a hulákajúc zastavili, a obrátili plní očakávania...

Tenká škrupina stvrdej pôdy popraskala a rozdelila sa. Dve mechanické konštrukcie sa v panike snažili cúvnuť, no povrch pod nimi sa prepadol, pod ich váhou úplne podlomil. Obaja kymekovia sa zaborili do nebezpečnej pôdy a padli vreštiac do vriaceho sirnatého kotla.

Piers sa pridral k Tiddocovi a ostatným ľuďom v ich hlasnom výbuchu radosti, ktorý umlčal náhly výkrik iného domorodca, mladej ženy, ktorú skosili ďalšie horúce projektily.

Z miesta blízko tretieho kymekského útočníka z nenazdania vylietol gejzír výstrelov obariac tak jeho mozgovú nádobu. S poškodenými mysl'ovými spojmi sa toto mechanické nemehlo motalo a klopotalo okolo v zmätku. Kymek padol na svoje kĺbové kolena a elektrofluidná hmota napustená v jeho mozgovej nádobe žiarila na modro keď sa snažil sústrediť svoju mentálnu silu.

Tiddoc vrhol malú domácky vyrobenú nálož na zem ako granát. Detonácia nespôsobila obrnenému nepriateľovi ďalšie poškodenie, no povrchová kôra popraskala. Pokým mechanický nepriateľ dezorientovaný blúdil okolím, pôda pod ním sa prepadla. Tretí kymek sa pridral k ostatným v roztavenom bahne.

Agamemnón postupoval vpred za ustupujúcimi ľuďmi, ako keby zachraňoval česť svojim neschopným podriadeným. Vedúci kymek sa postavil neobratne pred starého Tiddoca. Červeno bradý muž a jeho spoločníci hádzali oštep a viac z náloží, no mechanický generál sa ani nepohol. Za nimi a po

ich stranách ležala teplom nasiaknutá pôda, pokým ich jedinú cestu k úteku zablokoval mohutný kymek.

Piers sa celkom impulzívne rozbehol pred vedúceho kymeka kričiac, snažiac sa ho rozptýliť. Schytil na zemi pohodený oštep a vrazil ho do jednej z vysokých chodúl. „Agamemnón! Zavraždil si mojich rodičov!“

Kymekský generál na jeho prekvapenie len pootočil svoju hlavovú vežu a tepelnými senzormi sa zahľadel na pred ním stojacu ľudskú formu života. „Pozrime že, aký horlivec!“ povedalo monštrum v cítil'nom pobavení. „Ty si to háďa, ktoré sme naháňali...“

„Som vznešený Harkonnen!“ zvriskol Piers. Švihol oštepom ako kyjakom oproti jeho mozgovému kanistru. Zasiahol hrubú vrstvu brnenia úderom o sile schopnej roztrieštiť mu kosti, no na ochrannom kontajneri kymeka zanechal len malý škrabanec.

Kymek utrúsil posmešok. Jedna z Agamemnónových končatín zdrapla Piersa, a odhodila oštep. Mladý muž cítil bolestivé zovretie okolo svojho tela. Skoro vôbec si nevšimol Tiddocovo hulákanie...

Zrazu sa pod ťažkým kymekským chodiacim modulom podlomila kôra. Spenené bahno vystreklo nahor a Agamemnón sa zaboril do otvoru vriaceho gejzíru, stále zvierajúc svoju ľudskú obeť. Dráp uvoľnil svoje zovretie, a Piers skoro v poslednej chvíli vyliezol na vrch stroja, kryjúc sa pred sálajúcim teplom, a snažiac sa zachytiť okraj prepادلiska. Prehriata para však vytryskla nahor zmätúc všetky známky po Piersovi a poslednom z mechanických útočníkov.

IX

Rozhnevaný, no živý Agamemnón sa opäť usadil do svojej nepoškodenej lode a opustil tento vodnatý svet. So svojim ťažko chráneným telom sa vyštveral držiac sa okraja z dymiacej prepadliny, pretrpiac výrony pary bez toho, aby padol do roztavenej horniny.

Zberba ľudí na neho nemilosrdne hádzala výbušniny až sa Agamemnón, sám na seba hromžiac a opovrhujúc sebou, stiahol na ústup. S poškodenou hydraulikou, a všetkými jeho neo-kymekmi vyhladenými pred ním, sa jeho konštrukcia kymácala a krívala späť k pristavenému plavidlu, zanechajúc primitívny kmeň za sebou. Systémy na palube jeho lode prekonfigurovali jeho mozgovú nádobu na ovládanie. Zničené chodiace telo odhodil, zanechajúc ho na prekliatom povrchu Caladanu ako kus šrotu.

Ako jediný, kto z jeho jednotky kymekov prežil opustil Agamemnón tento neobdivuhodný svet. Vrátil sa na Zem, aby podal Omniovi, počítačovej všemysli podrobnú správu.

V tomto okamihu si mohol slobodne vybrať akékoľvek vysvetlenie aké si len zvolí. Omnium by ho totiž nikdy nepodozrieval z klamstva. Takáto vec sa jednoducho všadepřitomnému počítaču nestáva. Kymekský generál však mal predsa len ľudskú myseľ...

Keď sa Agamemnón napokon stratil v šírom vesmíre, mal dostatok času zvážiť primerané vysvetlenie aby sa zbavil obvinenia. Zahrnul by vlastnú verziu udalostí do Omniovej stále sa rozrastajúcej pamäte zaznamenávanej v databáze stroja.

Našťastie, všemohúca a vševidiaca myseľ jednoducho chcela len informácie a presné prehranie všetkých udalostí. Ospravedlňovanie bola pre neho čisto ľudská slabosť.

X

Na hlavnom svete Ligy, Saluse Secundus, sa mladý chlapec zahľadel na muža s tmavou pokožkou. Emil Tantor bol bohatý a vplyvný príslušník šľachty. Obaja stáli na trávniku na priecheli rozsiahleho sídla Tantorovcov s najvyššími budovami mesta viditeľnými už z diaľky. Bol skorý podvečer. Svetlá sa trblietali v oknách domovou poddaných na kopcoch všade navôkol.

Núdzové volanie Ulfa Harkonnena bolo konečne zachytené a Emil Tantor priniesol chlapcovi hroznú novinu o jeho rodičoch a bratovi, ďalších obetiach tejto dlho trvajúcej vojny proti mysliacim strojom.

Mladý Xavier Harkonnen sklopil zrak, jeho hlava poklesla ale on plakat' odmietal. Pozorný muž po jeho boku ho chytil za rameno a prehovoril hlbokým hlasom jemné slová. „Chceš, aby sme boli, ja a Lucille tvojimi adoptívnymi rodičmi? Myslím, že je to to, čo tvoj otec chcel, keď ťa zanechal v našej opatere.“

Xavier sa zahľadel do jeho hnedých očí a prikývol.

„Vyrastieš v pohľadného mladíka,“ povedal Tantor, „v mladíka, na ktorého by bol tvoj brat a rodičia hrdí. Urobíme

všetko čo bude v našich silách aby sme ťa vychovali správne. Naučili ťa cti a zodpovednosti. Meno Harkonnen bude skrže teba žiarit' v análoch dejín.“

Xavier hľadel do diaľky skrže svojho otčima hore k jemným hviezdám ligotajúcim sa cez súmrak. Vedel rozpoznať niektoré z týchto hviezd, a vedel presne, ktoré svety boli ovládané Omniom, a ktoré Svetmi Ligy.

„Naučím sa taktiež ako bojovať s mysliacimi strojmi,“ dodal. Emil Tantor pevne zovrel jeho rameno. „Jedného dňa ich porazím... bude to zmysel môjho života!“

XI

Počas tmavej a chladnej noci sa na jasnom snehovom poli pod temnými borovicami primitívni Caladania posadili na kožušiny okolo blkotajúceho ohňa. Udržiavajúc nažive svoju ústnu tradíciu si opakovali dávne legendy a príbehy z predošlých bojov. Staršina Tiddoc si sadol vedľa cudzinca, ktorého medzi seba prijali. Hrdinu s jasnými očami a voskovitou, strašne zvráskavenou pokožkou. Muž, ktorý osamelo bojoval proti kymekskému monštru a padol do plápolajúceho otvoru... ale vyškriabal sa späť živý, držiac sa zohýbanej kymekskej konštrukcie.

Piers gestikuloval jednou rukou. Druhá, spálená a znetvorená na nepoznania sa mu nevládne hompáľala pozdĺž

hrude. Vášnivo rozprával v starodávnom Budislámskom jazyku, avšak zastaviac sa, a hľadajúc slová, s ktorými mu Tiddoc miestami pomáhal.

Caladan bol odteraz jeho domovom, a on strávi zvyšok svojho života s týmito ľuďmi v odlúčení. Nečrtala sa tu žiadna možnosť úniku z tohto odľahlého miesta, ak však možno, tak len skrže príbehy, ktoré rozprával. Piers držal svoje publikum vo vytržení, keď hovoril o veľkých bitkách proti mysliacim strojom. Naučil sa taktiež Piesne Dlhej Púte, pamäte mnohých generácií Zensunnitského putovania.

Ako si jeho otec už dávnejšie uvedomil, Piers Harkonnen chcel predsa len vždy byť rozprávačom historiek.

23.7.2002

Brian Herbert & Kevin J. Anderson
Poľovačka na Harkonnenov
<http://www.dunenovels.com>

23.7.2003

Pavol Alexander Horňák
pavolhornak@yahoo.com
<http://systemshock.hotbox.ru>

Informácia:

27.8.2003 sa na pulloch našich knihupectiev objaví český preklad románu Duna: Služebnícký Džihád vydaný vydavateľstvom Baronet (<http://www.baronet.cz>).

DUNA: POĽOVAČKA NA HARKONNENOV

The perfect introduction to the new Dune novel:

The Butlerian Jihad

You are about to read „Hunting Harkonnens“ by Brian Herbert and Kevin J. Anderson. This original SF adventure short story is a unique stand-alone addition to the bestselling DUNE Saga begun by Frank Herbert with the publication of DUNE - one of the great epics of imaginative literature-nearly 40 years ago. „Hunting Harkonnens“ takes place just prior to the events of DUNE: THE BUTLERIAN JIHAD, the first novel of Brian and Kevin’s brand-new trilogy, which will tell the story DUNE fans around the world have longed to hear-the cataclysmic conflict between humans and thinking machines. DUNE: THE BUTLERIAN JIHAD will be published by Tor Books this coming September.

„Hunting Harkonnens“ is a wild roller coaster of a tale reminiscent of classic short stories like „The Most Dangerous Game“ and the great SF stories of Isaac Asimov, Robert Heinlein, and Frank Herbert. It tells the story of the deadly hunt by the cymeks for Piers Harkonnen, the older brother of Xavier Harkonnen, just one of the new characters to be found in THE BUTLERIAN JIHAD.

Patrick LoBrutto
Editor

DUNE

HUNTING HARKONNENS

A tale of the Butlerian Jihad

Brian Herbert and Kevin J. Anderson

I

The Harkonnen space yacht left the family-held industries on Hagal and crossed the interstellar gulf toward Salusa Secundus. The streamlined vessel flew silently, in contrast to the fusillade of angry shouts inside the cockpit.

Stern, hardline Ulf Harkonnen piloted the yacht, concentrating on the hazards of space and the constant threat of thinking machines, though he kept lecturing his twentyone-year-old son, Piers. Ulf's wife Katarina, too gentle a soul to be worthy of the Harkonnen name, asserted that the quarrel had gone on long enough. "Further criticism and shouting will serve no purpose, Ulf."

Vehemently, the elder Harkonnen disagreed.

Piers sat fuming, unrepentant; he was not cut out for the cutthroat practices his noble family expected, no matter how much his father tried to bully them into him. He knew Ulf would browbeat and humiliate him all the way home. The gruff older

man refused to consider that his son's ideas for more humane methods might actually be more efficient than the inflexible, domineering ways.

Clutching the ship controls as if in a death grip, Ulf growled at his son, "Thinking machines are efficient. Humans, especially riffraff like our slaves on Hagal, are meant to be used. I doubt you'll ever get that through your skull." He shook his large, squarish head. "Sometimes, Piers, I think I should clean up the gene pool by eliminating you."

"Then why don't you?" Piers snapped, defiant. His father believed in forceful decisions, every question with a black-and-white answer, and that belittling his son would drive him to do better.

"I can't, because your brother Xavier is too young to be the Harkonnen heir, so you're the only choice I have . . . for the time being. I keep hoping you'll understand your responsibility to our family. You're a noble, meant to command, not to show the workers how soft you can be."

Katarina pleaded, "Ulf, you may not agree with the changes Piers made on Hagal but at least he thought it through and was trying a new process. Given time it might have led to improved productivity."

"And meanwhile the Harkonnen family goes bankrupt?" Ulf held a thick finger toward his son as if it were a weapon. "Piers, those people took terrible advantage of you, and you're lucky I arrived in time to stop the damage. When I provide you with detailed instructions on how our family holdings are to be run, I do not expect you to come up with a 'better' idea."

"Is your mind so fossilized that you can't accept new ideas?" Piers asked.

"Your instincts are faulty, and you have a very naive view of human nature." Ulf shook his head, growling in disappointment. "He takes after you, Katarina -- that's his main problem." Like his mother, Piers had a narrow face, full lips and a delicate expression . . . quite different from Ulfs shaggy gray hair framing a blunt-featured face. "You would have been a better poet than a Harkonnen."

That was meant to be a grave insult, but Piers secretly agreed. The young man had always enjoyed reading histories of the Old Empire, days of decadence and ennui before the thinking machines had conquered many civilized solar systems. Piers would have fit into those times well as a writer, a storyteller.

"I gave you an opportunity, son, hoping that I could depend on you. But I have had my answer." The elder Harkonnen stood clenching his large, callused fists. "This whole trip has been a waste."

Katarina caressed her husband's broad back, trying to calm him. "Ulf, we're passing near the Caladan system. You talked about stopping there to investigate the possibility of new holdings . . . maybe fishing operations? "

Ulf hunched his shoulders. "All right, we'll divert to Caladan and take a look." He snapped his head up. "But in the meantime, I want this disgrace of a son sealed in the lifepod chamber. It's the closest thing to a brig onboard. He needs to learn his lesson, take his responsibilities seriously, or he will never be a true Harkonnen."

II

As he sulked inside his improvised cell, with its cream-colored walls and silver instrument panels, Piers stared out the small porthole window. He hated arguments with his stubborn father. The rigid old ways of the Harkonnen family were not always best. Instead of imposing tough conditions and harsh punishments, why not try treating workers with respect?

Workers. He remembered how his father had reacted to the word. "Next you'll want to call them employees. They are slaves!" Ulf had thundered as they stood in the overseer's office back on Hagal. "They have no rights."

"But they deserve rights," Piers responded. "They're human beings, not machines."

Ulf had barely contained his violence. "Perhaps I should beat you the way my father beat me, pounding contrition and responsibility into you. This isn't a game. You're leaving now, boy. Get on the ship."

Like a scolded child, Piers had done as he was commanded. . . .

He wished he could stand toe to toe with his father, just once. Every time he tried, though, Ulf made him feel that he had let the family down, as if he were a shirker who would waste their hard-won fortunes.

His father had entrusted him to manage the family holdings on Hagal, grooming him as the next head of the Harkonnen businesses. This assignment had been an important step for Piers, with complete authority over the sheet diamond

operations. A chance, a test. The implicit understanding was that he would operate the mines as they had always been run.

Harkonnens held the mining rights to all sheet diamonds on sparsely populated Hagal. The largest mine filled an entire canyon. Piers recalled how sunlight played off the glassy cliffs, dancing on the prismatic surfaces. He had never seen anything so beautiful.

The cliff faces were diamond sheets with blue-green quartz marking the perimeters, like irregular picture frames. Human-operated mining machines crawled along the cliff's like fat, silver insects: no artificial intelligence, and therefore considered safe. History had shown that even the most innocuous types of AI could ultimately turn against humans. Entire star systems were now under the control of diabolically smart machines, and in those dark sectors of the universe, human slaves followed the commands of mechanized masters.

At optimal spots on the shimmering cliffs, the mining machines would lack onto the surface with suction devices and separated the diamond material with sound waves at natural points of fissure; holding diamond sheets in their grasp, the dumb machines would make their way back down the cliff to loading areas.

It was an efficient process, but sometimes the sonic cutting procedure shattered the diamond sheets. Once Piers gave the slaves a stake in the profits, though, such mishaps occurred much less frequently, as if they took greater care after they received a vested interest.

Overseeing the Hagal operation, Piers had come up

with the idea of letting the captive gangs work without typical Harkonnen regulations and close oversight. While some slaves accepted the incentive program, a number of problems did surface. With reduced supervision, some slaves ran away; others were disorganized or lazy, just waiting for someone to tell them what to do. Initially, productivity dropped, but he was sure the output would eventually meet and even exceed previous levels.

Before that could happen, though, his father had made an unannounced visit to Hagal. And Ulf Harkonnen wasn't interested in creative ideas or humanitarian improvements if profits were down. . . .

His parents had been forced to leave their younger son Xavier on Salusa with a pleasant old-school couple. "I shudder to think how the boy will turn out if they raise him. Emil and Lucille Tantor don't know how to be strict."

Eavesdropping, Piers knew why his manipulative father had left his little brother with the Tantors. Since the aging couple was childless, wily Ulf was working his way into their good graces. He hoped the Tantors might eventually leave their estate to their dear "godson" Xavier.

Piers hated the way his father used people, whether they were slaves, other nobles, or members of his own family. It was disgusting. But now, trapped inside the cramped life pod chamber, he could do nothing about it.

III

Programming made the thinking machines relentless and determined, but only the cruelty of a human mind could generate enough ruthless hatred to feed a war of extermination for a thousand years.

Though they were kept in reluctant thrall by the pervasive computer mind Omnius, the cymeks -- hybrid machines with human minds -- often bided their time by hunting between the stars. They could capture feral humans, bring them back to slavery on the Synchronized Worlds, or just kill them for sport. . . .

The leader of the cymeks, a general who had taken the imposing name of Agamemnon, had once led a group of tyrants to conquer the decaying Old Empire. As implacable soldiers in the cause, the tyrants had reprogrammed the subservient robots and computers to give them a thirst for conquest. When his mortal human body grew old and weak, Agamemnon had undergone a surgical process that removed his brain and implanted it within a preservation canister that he could install into varying mechanical bodies.

Agamemnon and his fellow tyrants had intended to rule for centuries . . . but then the artificially aggressive computers stepped into power when they saw the chance, exploiting the tyrants' lack of diligence. The Omnius network then ruled the remnants of the Old Empire, subjugating the cymek tyrants along with the rest of already downtrodden humanity.

For centuries, Agamemnon and his fellow conquerors

had been forced to serve the computer evermind, with no chance of regaining their own rule. Their greatest source of amusement was in tracking down stray humans who had managed to maintain their independence from machine domination. Still, the cymek general found it a most unsatisfactory venting of his frustrations.

His brain canister had been installed inside a fast scout vessel that patrolled areas known to be inhabited by League humans. Six cymeks accompanied the general as their ships skirted the edge of a small solar system. They found little of interest, only one human-compatible world composed of mostly water.

Then Agamemnon's long-range sensors spotted another vessel. A human vessel. He increased resolution and pointed out the target to his companions. Triangulating with their combined detection abilities, Agamemnon discerned that the lone ship was a small space yacht, its sophisticated configuration and style implying that its passengers were important members of the , League, rich merchants . . . perhaps even smug nobles, the most gratifying victims of all.

"Just what we've been waiting for," said Agamemnon.

The cymek ships adjusted course and accelerated. Connected through thoughtrodes, Agamemnon's brain flew his ship-body as if it were a large bird of prey, zeroing in on his helpless target. He also had a terrestrial walker stored aboard, a warrior form that could be used for planetary combat.

The first cymek shots took the League vessel completely by surprise. The doomed human pilot barely had

time to take evasive maneuvers. Kinetic projectiles scraped the hull, pounding one of the engines, but the ship's defensive armor protected it against severe damage. Cymek ships swept past, strafing again with explosive projectiles, and the human yacht reeled, intact but disoriented.

"Careful, boys," Agamemnon said. "We don't want to destroy the prize."

Out on the outskirts of League space, far from the Synchronized Worlds, the feral humans obviously hadn't expected to encounter enemy predators, and the captain of this vessel had been particularly inattentive. Defeating him would be almost embarrassing. His cymek hunters would hope for a better challenge, a more entertaining pursuit. . .

The human pilot got his damaged engine back online and increased speed down into the isolated system, fleeing toward the water world. In his wake, the human launched a flurry of intensely bright explosive shells that caused little physical damage, but sent pulses of confusing static through the machine sensors of the cymek ships. Agamemnon's cymek followers transmitted a series of imaginative curses. Surprisingly, the human victim responded in a gruff, defiant voice with equal venom and vigor.

Agamemnon chuckled to himself and sent a thought-command. This would be more fun. His attack ship burst forward like a wild and energetic horse, part of his imaginary body. "Give chase!" The cymeks, enjoying the game, swooped after the hapless human vessel.

The doomed pilot flew standard maneuvers to evade

the pursuers. Agamemnon held back, trying to determine if the human was truly so inexperienced or just lulling the cymeks into an unwarranted sense of ease.

They plummeted toward the peaceful blue world -- Caladan, according to the onboard database. The world reminded him of the blue irises his human eyes once had . . . It had been so many centuries, the cymek general could recall few details of his original physical appearance.

Agamemnon could have transmitted an ultimatum to the pilot, but humans and cymeks knew the stakes in their long simmering war. The space yacht opened fire, a few pathetically weak blasts designed for shoving troublesome meteoroids out of the way rather than defending against overt military action. If this was a noble ship, it should have had much more serious offensive and defensive weapons. The cymeks laughed and closed in, perceiving no threat.

As soon as they approached, though, the desperate human pilot launched another flurry of explosives, apparently the same as the gnat-bite bombs he had launched previously, but Agamemnon detected slight fluctuations. "Caution, I suspect --"

Four proximity mines, each a space charge ten times as powerful as the first artillery, detonated with huge shockwaves. Two of the cymek hunters suffered external damage; one was completely destroyed.

Agamemnon lost his patience. "Back off! Engage ship defenses!"

But the yacht pilot fired no more explosives. With one of the surviving cymeks moving only sluggishly, the human

could easily have taken him out. Since he did not, the human prey must have no further weapons available. Or was it another trick?

"Don't underestimate the vermin."

Agamemnon had hoped to take the feral humans captive, delivering them to Omnium for experiments or analysis, since "wild" specimens were considered different from those raised for generations in captivity. But, angry at the pointless loss of one of his over-eager companions, the general decided it was just too much trouble.

"Vaporize that ship," he transmitted to his five remaining followers. Without waiting for the other cymeks to join him, Agamemnon opened fire.

IV

Inside the lifepod, Piers could only watch in horror and wait to die.

The enemy cymeks pounded them again. In the cockpit, his father shouted curses, and his mother did her best at the weapons station. Their eyes betrayed no fear, only showed strong determination. Harkonnens did not die easily.

Ulf had insisted on installing the best armor and defensive systems available, always suspicious, always ready to fight against any threat. But this lone yacht could not withstand the concerted attack from seven fully armed and aggressive

cymek marauders. Sealed inside the dim compartment, Piers could do nothing to help. He watched the attacking machines through a porthole, sure they could not hold out long. Even his father, who refused to bow to defeat, looked as if he had no tricks remaining to him.

Sensing the imminent kill, the cymeks streaked closer. Piers heard repeated thumps reverberating in the vessel. Through the hatch porthole, Piers saw his mother and father gesturing desperately at one another.

Another cymek blast finally breached the protective plates and damaged the yacht's engines as the vessel careened toward the not-close-enough planet with broad blue seas and white lacings of clouds. Sparks flew on the bridge, and the wounded ship began to tumble.

Ulf Harkonnen shouted something at his wife, then lurched toward the lifepod, trying to keep his balance. Katarina called after him. Piers couldn't figure out what they were arguing about; the ship was doomed.

Cymek weapons fire rocked the vessel with a dull concussion, sending Ulf skidding across the deck. Even the augmented hull armor could not withstand much more. The elder Harkonnen struggled to his feet at the lifepod hatch, and Piers suddenly realized that he wanted to unlock the chamber and get both of them inside with their son.

Piers read his mother's lips as she shouted, "No time!"

The lifepod's instrument panel flashed and began running through test cycles. Piers hammered on the hatch, but they had sealed him inside. He couldn't get out to help them.

While Ulf tried frantically to work the hatch controls, Katarina raced for the panel on the wall and slapped the activation switch. While Ulf turned to his wife in astonishment and dismay, Katarina mouthed a desperate farewell to her son.

With a lurch, the lifepod shot into space, away from the doomed space yacht.

Acceleration threw Piers to the deck, but he scrambled to his knees, to the observation port. Behind him, as the lifepod tumbled recklessly through space, the cymek marauders opened fire again and again, six angry thinking machines combining their destructive power.

The Harkonnen ship erupted in a sequence of explosions into a dazzling fireball, which dissipated into the cluttered vacuum . . . snuffed out along with the lives of his parents.

Like a cannonball, the lifepod tore into the atmosphere of Caladan, spraying red sparks of reentry as it zoomed toward the blue oceans on the sunlit sight of the planet.

Piers struggled with the crude emergency controls in an effort to maneuver, but the small ship didn't respond, as if it were a machine rebelling against its human master. At this rate of speed, he couldn't possibly survive.

The young Harkonnen heir took an agonized breath and tapped pressure pads to alter the thruster pattern. He had little experience in piloting, though his father had insisted that he learn; previously, the skill had not been a priority for Piers, but now he had to figure out the systems without delay.

Looking back, he saw he was being pursued by one of the cymek fighter ships. The spray of reentry sparks increased,

like iron filings from a grinding stone. The pursuer's exploding projectiles rocked the atmosphere around him without making direct hits.

Piers sped low over an isolated landmass toward a snowy mountain ridge, with the vicious cymek on his tail, still shooting. Sparkling glaciers girdled the jagged peaks. One of the enemy's kinetic projectiles hit a high ridge, shattering ice and rock. Piers closed his eyes and boldly -- without a choice -- flew through the debris, heard it pummeling the lifepod. And he barely survived.

Just after he scraped over the ridge, he heard a tremendous explosion and saw the sky behind him light up in a flash of bright orange. The mechanical pursuer had gone out of control. Destroyed, just like his parents and their spacecraft. . . .

But Piers knew there were other enemies, and probably not far away.

V

Agamemnon and his cymeks clustered around the space yacht's wreckage in unstable orbit, while mapping the trajectory of the single ejected lifepod. They marked where it crossed the atmosphere, how fast it descended, and where it would probably land. The general was in no hurry -- after all, where could the lone survivor go on this primitive world?

Without orders, though, the one cymek damaged by proximity mines shot after the lifepod, hungry for revenge.

"General Agamemnon, I intend to make this kill on my own." Angrily, the cymek leader paused, then agreed. "Go, you get the first shot. But the rest of us won't wait for long." The cymek leader held the rest of them back until he could finish his analysis.

Agamemnon played the distress signal the noble pilot had transmitted shortly before his destruction. The words were encoded, but not with a very sophisticated cipher; the cymek's onboard AI systems translated it easily. "This is Lord Ulf Harkonnen, en route from our holdings at Hagal. We are under attack by thinking machines. There is not much chance we will survive."

Such amazing powers of prediction. Agamemnon assumed the survivor aboard the lifepod must also be a member of the noble family, if not the lord himself.

A thousand years ago, when Agamemnon and his nineteen co-conspirators had overthrown the Old Empire, a group of outlying planets had banded together to form the League of Nobles. They had defended themselves against the tyrants, maintaining their defense against Omnium and his thinking machines. Computers did not hold grudges or gain vengeance . . . but the cymeks had human minds and human emotions.

If the survivor in the lifepod down on Caladan was a member of the defiant League of Nobles, the cymek general wanted to participate personally in his interrogation, torture, and ultimate execution.

Within minutes, however, he received a last-second

transmission just before the cymek pursuer crashed on the surface.

"A foolish mission. Next time I want it done right," Agamemnon said. "Go, find him before he can hide in the wilderness. I give the hunt to the four of you -- and a challenge. A reward to the cymek who finds and kills the prey first."

The other cymek ships streaked away from the debris field, heading like hot bullets into the cloudy skies. The human escapee, unarmed in his barely maneuverable lifepod, certainly would not last long.

VI

Abruptly the lifepod shuddered, and a warning siren sounded. Digital and crystal instruments sparked on the panel. Piers tried to interpret them, adjusting the clumsy controls of the careening vessel, then looked up through the porthole to see brown-and-white slopes ahead, bleak frozen hillsides with patches of snow, dark forests. In the last instant, he pulled up, just enough --

The lifepod scraped tall, dark-needled trees and crashed into high tundra covered by only a thin blanket of snow. The impact bounced the pod back into the air, spinning it around for a second plunge into the patchy forest.

In his energy harness, Piers rolled and shouted, trying to survive but expecting the worst. Cushioning bubblefoam

squirted all around him just before the first impact, padding his body from the worst injuries. Then the pod crashed again, ripping up snow and frozen dirt. The pod finally came to rest, groaning and hissing.

The bubblefoam dissolved as Piers picked himself up and wiped the fizzing slime from his clothes and hands and hair. He was too shaken to feel pain and couldn't take the time to evaluate his injuries.

He knew his parents were dead, their ship destroyed. He hoped his blurred vision was from blood in his eyes, not tears. He was a Harkonnen, after all. His father would have struck him across the cheek for showing cowardly emotion. Ulf had managed to damage the enemy in a fruitless attack, but there were still more cymeks up there. No doubt they would come hunting for him.

Piers faught down panic, turned it into a hard, instant assessment of his situation.. If he had any hope of surviving, circumstances forced him to respond with decisiveness, even ruthlessness -- the Harkonnen way. And he wouldn't have much time.

The lifepod contained a few survival supplies, but he couldn't stay here. The cymeks would zero in on the vessel and come to finish the job. Once he ran, he would have no chance to return.

Piers grabbed a medical kit and all the ration packs he could carry, stuffing them into a flexible sack. He popped the lifepod's hatch and crawled out, smelling the smoke and hearing the crackle of a few gasping fires ignited by the heat of impact.

He took a deep breath of cold, biting air then, closing the hatch behind him, he staggered away from the smoking pod, crunching through slushy snow into the meager shelter of dark conifers. He wanted to get as far away as possible before pausing to consider his next step.

In a situation like this, his father would have been concerned about the family holdings, the Hagal mines. With Piers and his parents gone, who would run the business and keep the Harkonnen family strong? Right now, though, the young man was more worried for his own survival. He had never it in with family business philosophies anyway.

Hearing a high-pitched roar, he gazed into the sky and saw four flaming white trails coming toward him like targeted munitions. Cymek landers. Hunters. The machines with human minds would track him down in the desolate wilderness.

As the danger suddenly came closer to home, Piers saw he was leaving deep tracks in the snow. Blood dripped from a nasty cut on his left wrist; more scarlet splashed from another injury on his forehead. He might as well be leaving a roadmap for the enemy to follow.

His father had said it in a stern, impatient voice, but the lesson was valuable nevertheless: Be aware of all facets of a situation. Just because something is quiet does not mean it isn't dangerous. Do not trust your safety at any moment.

Under the trees, listening to the roar as cymeks converged over his pod's crashdown coordinates, Piers slathered wound sealant on his injuries to stop the bleeding. A moment's hurry can cause far more damage than a moment's delay to plan ahead.

He abruptly changed direction, selecting a clear area where trees had sheltered the ground from the snow and rocks. He moved over the rocky surface in a deliberately chaotic course, hoping to throw off pursuit. He had no weapons, no knowledge of the terrain . . . and no intention of giving up.

Piers climbed higher up the sloping ground, and the snow grew thicker where the trees became sparse. When he reached a clearing, he caught his breath and looked back to see that cymek landers had converged at his lifepod. Still not far enough away, but still without any place to run.

Watching in horrified fascination, Piers saw mobile, resilient walker-forms emerge from the landed ships: adaptable mechanical bodies to carry cymek brain canisters across a variety of environments. Like angry crabs, the cymeks crawled over the sealed wreckage, using cutter claws and white-hot flamers to tear open the hull. When they found no one inside, they literally ripped the lifepod apart.

The walker-forms stalked around the pod, their optic threads gleaming with a variety of sensors. They scanned his footprints in the snow, moved to where their prey had paused to apply his medical pack. The cymek scanners could easily pick up his footprints in the dirt, thermal traces from his body heat, any number of clues. Unerringly, they set out across the bare ground toward where he had chosen to flee.

Chiding himself for the momentary panic that had made him leave such an obvious trail, Piers broke into a full run uphill, always looking for a place to hide, a weapon to use. He tried to ignore his hammering heart and his difficulty breathing

in this cold, rugged environment of Caladan. He crashed into another thicket of the dark pines, always climbing. The slope became steeper, but because of the dense conifers, he couldn't see exactly where he was going or how close he might be to the top of a ridge.

He saw sticks, rocks, but nothing that would be an effective weapon against the mechanical monsters, no way to defend himself against the horrific machines. But Piers was, after all, a Harkonnen, and he would not give up. He would hurt them if he could. At the very least, he would offer them a fine chase.

Far to his rear, Piers heard crashing sounds, cracking trees, and imagined the cymeks clearing a path for their armored bodies. Judging from the smoke, they must be setting the forest on fire as well. Good -- that way they would ruin the subtleties of his trail.

He kept running as the ground became rockier, with patches of ice spreading out on steep slopes. Precariously balanced snow clung to the mountain, ready to break loose at any moment. The trees at this elevation were bent and twisted, and he smelled a foul sulfurous taint in the air. At his feet he saw tiny bubbling puddles, suffused with yellow.

He furrowed his brows, pondering what this could mean. A thermal area. He had reach about such places in his studies, esoteric geological anomalies that his father had forced him to learn before sending him to the mining operations on Hagal. This would be a region of volcanic activity with hot springs, geysers, fumaroles . . . a dangerous place, but one that

offered opportunities against large opponents.

Piers ran toward the strong smell and the thickening mist, hoping this would give him an advantage. Cymeks did not use eyes like humans did, and their sensors were delicate, sensitive to different parts of the spectrum. In some cases, it gave the machine pursuers an incredible advantage. Here, though, with the wild plumes of heat and the rocky, sterile ground, the cymeks could not use their scanners to pick up residual traces from his footprints.

He raced through the misty, humid no-man's-land of rocks, snow patches, crusty bare earth, trying to throw off pursuit and seeking a place to hide, or defend. After hours of headlong flight, he collapsed on a warm boulder encrusted with orange lichen next to a hissing steam vent. More than anything else, he wanted to curl up under a rocky overhang next to one of the hot springs, remaining hidden long enough to sleep for a few hours.

But cymeks did not require sleep. All of their life-support needs were taken care of with restorative electrofluid that kept them alive in their preservation canisters. They would keep pursuing him without pause.

Piers cracked open the food rations and gobbled two high-energy wafers, but he forced himself to set off again before he felt any resurgence of stamina. He had to press his advantage, not lose any ground.

Using his hands and feet now, Piers climbed steeper rocks. His fingers became powdery with yellow sulfur. He chose the steepest terrain, hoping it would prove difficult for the

cymek walker bodies, but it also slowed him down.

The wind began to pick up, and Piers felt it against his face, alternate blasts of warm and cold. The mists cleared in patches, and suddenly the landscape was revealed around him. He looked back toward the last remnants of conifer forests, jutting rocks, and the bubbling mineral pools far beneath him.

Then he saw one of the cymek walker-forms, alone, stalking him. The other three must have separated, circling in their hunt, as if it were some sort of game. The mechanical body glistened silver in the sudden wash of afternoon light. Searching.

Piers knew he was exposed and unprotected on the rocky slope; he slammed his body tight against the rocks, hoping to remain unseen. But within seconds, the cymek had targeted its prey. The mechanical walker unleashed a fiery projectile, a splattering globule of flaming gel that missed Piers and struck the rock, clinging fire.

He scrambled up the rock, finding a new surge of energy. Scuttling rapidly, the cymek negotiated the rough slope, no longer wasting time on the tedious job of tracking the human.

Piers was trapped, with precipitous dropoffs and hot sulfurous pools on the left and right and a steep, smooth snowfield crusted with yellow contaminants above him. Once he got to the top of the ridge, perhaps he could throw rocks, somehow dislodge the cymek below him. He saw no other option.

Clawing with his hands and struggling for footholds,

Piers worked his way up the slick glacier field. His shoes punched through the crust, sinking into cold snow up to his knees. His fingers soon grew numb and red. The frigid air seared his lungs, but he scrambled faster, farther. His domineering father would have sneered at him for worrying about mere physical discomfort in a time of such urgency. The glacier seemed to go on forever, though he could see the top, a sheer razor edge on the crest.

The machine hunters must have split up, and perhaps he had eluded the other three among the thermal plumes and crumbling rocks. Unable to find his tracks, they would be combing the ground . . . relentless, as machines always were. Only one of the cymeks had found him, apparently by accident.

Even so, a single monstrous enemy was more than enough to kill him, and this one would be in radio contact with the others. Already they must be coming this way. But this one seemed eager to kill Piers all by itself.

Below, the cymek reached the base of the ice field, scanned for a moment, and then scuttled up. Its long legs stabbed into the snow, climbing faster than any human could hope to run.

The cymek paused, rocked back, then launched another gelfire projectile. Piers burrowed into the snow, and the hot explosive ripped a crater barely an arm's length away from him. The violent impact caused the steep and precarious snowfield to tremble and shift. Around him, the crust began to break apart like a peeling scab. Taking a chance, he kicked hard at one of the hard slabs of packed snow, hoping to send it tumbling down

to strike his enemy, but the frozen surface jammed tight again, squeaking and groaning, then falling silent. With a deep breath, he climbed upward again.

As the cymek closed the gap, Piers noticed a rocky outcropping that protruded from the snow. He would scramble up there and make his stand. Maybe he could throw boulders at the machine, though he had no illusions about how effective that would be.

Only a fool leaves himself without options, Ulf Harkonnen would have said.

Piers grumbled at the memory. "At least I survived longer than you did, Father."

Then, to his astonishment, at the crest of the glacier he saw a group of figures that looked . . . human! He counted dozens of people who stood at the top of the snowfield. They shouted incomprehensible curses at the cymek.

The silhouetted strangers lifted large cylinders - - weapons of some sort? -- and began to beat on them. Loud booming sounds echoed across the mountains like thunderclaps, explosions. Drums.

The strangers pounded on their noisemakers. They had no apparent rhythm at first, but then the pulses combined into a resonance, an echoing boom that set the whole snowfield trembling.

Cracks widened atop the ice, and the glacier began to shift. The massive cymek walker struggled for purchase as the frozen ground began to slide.

Seeing what was about to happen, Piers dove for the

rock outcropping, sheltering himself in a pocket walled off by thick stone on each side. He held on just as the snow broke free with a hissing, tumbling roar.

The avalanche struck the cymek like a white tidal wave, bowling over the walker-form, knocking and battering it against other rocks. As the enemy machine crashed down the slope, Piers closed his eyes and waited for the rumbling roar to reach its crescendo and then taper off.

When he finally emerged, amazed to be alive, the air itself sparkled with ice crystals thrown into the sky. While the snowpack undoubtedly remained unstable, the strange people charged pell-mell down the broken snow and ice, yelling excitedly like hunters who had just bagged an impressive quarry.

Still unable to believe what he was seeing, Piers stood atop the boulders. And then he spotted the twitching and battered cymek far down the slope, toppled onto its back. The avalanche had struck it with a destructive force equivalent to a heavy weapon. The cymek had been bashed, dented, and twisted, but still its mechanical limbs attempted to haul the walker-form upright.

Although the primitive humans wore drab survival garb made of scavenged materials, they carried sophisticated tools, more than just spears or clubs. Four young natives hurried to the edge of the broken ice field and the trees -- scouts? -- and they kept watch, wary of other cymeks.

The remaining humans fell like hyenas upon the crippled cymek, wielding cutters and grappling wrenches. Was

the mechanical hunter calling for help from its three comrades? The natives quickly bashed the transmitter antennas on the walker body then, with startling efficiency they dismantled the walker's struggling legs. The cymek weapon arm flickered in an attempt to launch another flaming projectile, but the Caladan primitives quickly disconnected the components.

From the cymek's speaker patch came a volley of angry threats and curses, but the humans paid no attention, showing no fear. They worked diligently to disconnect the hydraulics, fiber cables, neurelectronics, setting each piece aside like valuable scrap material. They left the cymek's brain canister exposed, the traitorous human mind disembodied once again, though this time not by its own volition.

Numb, Piers looked at the oddly harmless-looking canister that held the cymek's mind. The natives did not destroy it immediately, but seemed to have other plans. They held it up like a trophy.

Full of questions, Piers made his way down the shifting surface of broken snow. The natives looked up at him as he approached, showing curiosity without threat. They spoke a gibberish language that he could not comprehend.

"Who are you?" Piers asked in standard Galach, hoping that someone here would understand him.

One of the men, a gaunt old fellow with a short reddish beard and lighter skin than his companions, gestured toward Piers in happy victory. He stood in front of Piers, pounded himself on the chest. "Tiddoc."

"Piers Harkonnen." He responded, then decided to

simplify, "Piers."

"Good, Piers. Thank you," he said in recognizable Galach, but with a thick accent. Seeing the young man's surprise, Tiddoc spoke slowly, as if fishing the right words out of his memory. "Our tongue has Galach roots from the Zensunni Wanderers, who fled the League long ago. For years I worked in cities of the noblemen, performing menial tasks. I picked up words here and there."

Paralyzed and immobile, the captured enemy cymek continued to snarl insults through an integrated speakerpatch as the Caladan natives used two of the amputated walker legs as support rods, lashing the brain canister so that it dangled between the poles like some captured wild beast. Two of the strongest-looking natives put the metal rods over their shoulders and began to march back up the slope. The other natives gathered up the components they could carry and climbed the rough mountainside.

"Come With us," Tiddoc Said.

Piers had no option but to follow them.

VII

As Piers followed the rugged men uphill, one of his knees a throbbled with each step, and his back stiffened until it burned. He had not yet had time to accept the deaths of his parents. He missed his mother, for her kind attentions, her

intelligence. Katarina had saved his life, launching the lifepod before the cymeks could destroy the space yacht.

In a way, Piers even missed his father. Despite Ulfs gruffness, he had only wanted the best for his sons, harshly focused on his responsibilities for Harkonnen holdings. Advancing the family fortunes was always paramount. Now it seemed that his little brother Xavier was all that remained of the Harkonnen bloodline. Piers had little hope that he would ever get away from Caladan . . . but at least he had survived this long.

He limped up the steep slope, trying to keep pace with the agile natives. Inside its preservation canister, the evil cymek brain sloshed as the primitives carried it. Staticky shouts came from the canister's speakerpatch, first in standard Galach, then in other languages. Tiddoc and the natives seemed to find it amusing.

The natives paid little attention to the disembodied brain, except to glare at it and bare their teeth. The red-bearded old man was the most demonstrative. In addition to menacing facial expressions, he made threatening gestures with a cutting tool, swinging it close to the canister's sensors, which only served to agitate the captive brain more. Obviously they had encountered cymeks before and knew how to fight them.

But he was concerned about the other three mechanical hunters. They would not give up the pursuit -- and once they found the avalanche site and the dismantled walker-form, the cymeks could track the natives here. Unless the captured one had not been able to signal for help before the avalanche had swept it away. Cymeks did not like to admit weakness.

Piers looked around for any fortifications the people had made. Ahead, overhanging ice formed, a giant roof that sheltered a settlement. The primitives had made their camp in a large area melted out by thermal vents in the ground. Women and children bustled among rock huts, performing chores, pausing to look at the approaching party. The people wore thick clothing, boots, and hats lined with fur from unknown local animals. Piers heard the yelping of animals, saw furry white creatures near the dwellings.

Beyond the shelter of the overhang, steam roiled up through thick layers of ice and snow, accompanied by heat bubbles from mudpots and geysers. As Piers followed the tribe down narrow rock steps toward the settlement, he marveled at the stunning contrast of fire and ice, even as he cast constant worried glances over his shoulder to make sure he saw no sign of the other cymek hunters. Occasional droplets rained down from the frozen ceiling of the dome, slowly melting, but when Piers looked up at the blue ice overhead, he decided the glacier -- and the settlement -- had been here for a long time.

When abrupt darkness fell like a curtain drawn in front of the sun, the native Caladan women used jagged pieces of wood to build a large ore on a rocky area at the center of the settlement. Scouts went out on patrol to keep watch for enemy machines while the rest of the tribe settled down to celebrate. The men brought hunks of fresh meat from other hunts and speared them on long metal spits over the fire.

They placed the captive cymek's brain canister off to one side, in the ice, and ignored it.

Speaking to one another in their guttural tangle, the natives sat on furs around the fire and passed the food around, sharing with their visitor. Piers found the meat too gamey for his liking, but he finished a large hunk, not wanting to insult his hosts. He was famished, and supplemented his meal with part of a ration bar he had salvaged from the lifepod; he offered the rest of the packaged food to his rescuers, and they eagerly accepted.

Still, the agency gnawed at him. Even among so many other people, he did not feel safe, and he tried to convince the old leader that the danger had not gone away. "There are more cymeks, Tiddoc. I think they're hunting me."

"We already killed one," he said.

"But what about the others? They are still out there --"

"We will kill them, too. If they bother with you. Cymeks have little patience. Lose interest quickly. Are you so important to them? My people know that we are not." He patted Piers's wrist. "We have scouts. We have defenses."

Following the meal, Tiddoc and his people sat around the story fire, telling ancient parables and adventures in their native tongue. During the sharing, the tribesmen passed around gourds of a potent beverage. Wrapped in a fur to ward off the chill air, Piers drank, and felt warm in his belly. At intervals, the old man translated for Piers, relating tales of the downtrodden Zensunni who had fled the machine takeovers, as well as slavery in the League of Nobles.

A little tipsy, Piers defended the League and their continuing fight against the thinking machines, though he sympathized with the unpleasant plight of the Buddislamic

slaves on Poritrin, Zanbar, and other League Worlds. While Tiddoc struggled to translate, Piers told of epic battles against the evil Omnius and his aggressive robots and cymeks.

And, with a thick voice, he told how his own ship had been destroyed, his parents killed. . . .

Tiddoc gestured to the cymek brain canister. "Come. The feasting is done. Now we finish our machine war. The people have been looking forward to this." He shouted something in his own language, and two men lifted the canister by its improvised poles. The cymek grumbled from its speakerpatch, but it had run out of effective curses.

Several women lit torches from the central fire and led the way up a path from the dripping glacier overhang. Full of good cheer, the natives marched away, carrying the impotent enemy brain. The cymek hurled threats in every language it could think of, but the primitives only laughed at it.

"What are you doing?" the cymek demanded. Controlling his last functional thoughtrodes, the disembodied brain twisted in its container. "Stop! We will crush you all!"

Piers followed them over a ridge and down a slope to where the air reeked of sulfur and the porous rock grew warm underfoot. Carrying the helpless cymek, the group paused at a steaming hole in the rock and stood chattering and laughing. They held the brain canister over the ominous opening.

Piers bent closer to the hole, curious, but Tiddoc yanked him away. The rebearded elder wore an eerie smile in the torchlight.

A rumble sounded deep below, and with a preliminary spurt of hot spray, a geyser erupted, a scalding jet that parboiled the cymek's brain. The enemy's curses turned to shrieks, followed by babbling sounds and disjointed pain that trickled out of the damaged speakerpatch.

When the geyser subsided, the delirious cymek cried and gibbered. Moments later the geyser erupted again, and the speakerpatch unleashed hideous howls that sent shudders down Piers' spine.

Even though this monster had tried to kill him, had taken part in the murder of his parents, Piers could not tolerate hearing its misery any more. When the boiling jet subsided again, he took a rock and smashed the speaker, disconnecting it. But the natives continued to hold the agonized brain over the geyser hole, and when the scalding spray gushed out a third time, the cymek screamed in silence, until it was boiled alive in its electrofluid.

The natives then cracked the canister open on a rock and devoured the hot, cooked contents.

VIII

The rock hut was warm and marginally comfortable, but Piers slept poorly, unable to put the horrific images out of his mind. When he finally dreamed, he saw himself strapped to poles while the natives held him over the geyser hole. He heard

boiling water rushing toward him, and he awoke with a scream caught in his throat.

Outside, he heard only the howl of an animal, then silence.

Then mechanical sounds.

He stumbled to the entrance of the hut and peered outside into the cold, sulfur smelling air. Now the furry guard animals howled. The primitives shouted and stirred in their encampment. The scouts had been watching.

In a slit of grayish, misty sky between the ground and the icy overhang Piers saw four aircraft approaching with insect-machine noises, their engines glowing in the predawn sky. Cymeks!

Tiddoc and the natives fled their stone huts, grabbing torches, weapons. Piers ran out, anxious to help. He had lost the other two cymek hunters in his flight the previous day, but the sophisticated thinking machines would have combed the landscape with their scanners until they finally picked up his trail . . . which had led the monsters here.

The cymek ships landed in the nearby rock field and opened hatches, each one disgorging an armed walker body. The crablike warrior machines marched downslope with alarming speed. Ahead, the primitives scattered, hooting, waving torches, taunting the enemy.

One of the cymeks launched a rocket of gelfire, which exploded and collapsed part of the arched, glacier ceiling. Shards of ice tumbled down, smashing the evacuated stone huts.

Tiddoc and the villagers scampered out of the way as

if it were a game, gesturing for Piers to follow as they hurried along the path they had taken the night before, onto the geyser field. In daylight Piers saw that it was a broad, gently sloped area of boiling mudpots and hot springs. Fumaroles and geysers belched repeatedly, filling the air with foul steam and heat plumes. Shouting, cursing, the people split up, following instinctive routes across the crusty ground. The natives' supposed panic was a strangely organized action, like a cat and mouse game. Were they luring the enemy? They seemed to have a plan, a hunt of their own.

Piers ran along with them, ducking as the four cymek walkers shot projectiles into the hissing thermal area, Their mechanical bodies plodded forward like heavy spiders on the uncertain ground. For sophisticated machines, their aim was terrible. The cymeks' optic threads and thermal sensors must be nearly blinded in the chaos of heat signatures.

Tiddoc hurled a spear, which clanked on the head turret of the largest cymek walker. It was an ineffective weapon, designed to distract and provoke the cymek, rather than damage the walker-body. The leader ran ahead, hooting, luring the cymek onward.

Agitated, the largest machine-creature bellowed through a speakerpatch, „You cannot escape Agamemnon!“ The other three cymeks scrambled along behind it.

Piers shuddered. All free humans knew the famous general of Omnius's army, one of the brutal original tyrants.

With a lucky shot, one of the enemy machines blasted a young man who danced too close to the weapon arm, and his

twitching, burning body writhed on the ground. The Caladan natives, looking angry and vengeful, tightened their ranks and worked harder against the cymeks. They tossed home-made explosives that exploded with smoke and fire and a loud concussion, leaving scorch marks on the cymek bodies. The machines with human minds did not slow in their progress.

Light-footed, the primitives raced across the volcanically active area. The cymeks, oblivious to the trap, charged after their prey, smashing salty encrustations, pursuing the natives into the reeking mists. They shot more blobs of gelfire, fired explosive projectiles. Another daring man died, his chest blasted into a smoking crater.

Tiddoc and the natives kept hooting and shouting, defiant. Two of the smaller cymeks surged forward into a crater-pocked geyser field. The waving, taunting primitives stopped and turned, expectant.

The thin shell of hardened ground cracked, split. The two mechanical walker forms tried to skitter backward, but the surface gave way beneath them, breaking apart. Both cymeks plunged through the dangerous ground and tumbled screaming into boiling sulfur cauldrons.

Piers joined Tiddoc and the other humans in their loud cheer, which was squelched with a third native, a long-haired young woman, was cut down by hot projectiles.

Unexpectedly, a furious geyser blast rocketed out of the ground next to a third cymek attacker, scalding the brain canister. Its thoughtrodes damaged, the mechanical behemoth veered away and stumbled around in confusion. The cymek

fell to its articulated knees, the electrofluid in its stained brain canister glowing blue as it focused its mental energy.

Tiddoc tossed a small, home-made explosive onto the ground, like a crude grenade. The detonation caused no further damage to the armored walker, but the ground crust fractured. While the wounded mechanical enemy reeled, disoriented, the surface gave way. The third cymek joined the others in the molten mud.

Agamemnon kept advancing toward the retreating humans, as if scorning his incompetent underlings. The lead cymek stalked unwavering toward old Tiddoc. The red-bearded man and his companions threw their spears and more crude explosives, but the mechanical general did not flinch. Behind them and on the sides lay superheated soil, while the immense cymek blocked their only avenue of escape.

On impulse, Piers ran in front of the lead cymek, shouting to distract it. He snatched up a discarded spear and thumped it against one of the tall walker legs. „Agamemnon! You murdered my parents!“

To his surprise, the cymek general swiveled its head turret, and thermal sensors locked onto the upstart human's form. „A feisty one!“ the monster said with considerable amusement. „You are the vermin we have been chasing.“

„I am a Harkonnen nobleman!“ Piers shouted. He swung the spear like a cudgel at the brain canister. He struck the thick armor plate with a blow hard enough to rattle his bones -- but he left only a tiny nick on the protective canister.

The cymek bellowed a laugh. One of Agamemnon's

clawed legs grabbed Piers, yanked away the spear. The young man felt the sharp claw tighten around his torso. He was dimly aware of Tiddoc howling --

Then suddenly the crust gave way beneath the heavy cymek walker. Frothing mud gushed upward, and Agamemnon tumbled into a boiling geyser pit, still clutching his human victim. The claw loosened, just barely, and Piers scrambled on top of the body, trying to shield himself from the heat, to grab the rough rack of the pit's edge. Superheated steam blasted upward, eradicating all signs of Piers and the last machine invader.

IX

Alive and angry, Agamemnon reinstalled himself in an intact spaceship lander and departed from the watery world. With his heavily protected walker body, he had clamped onto the edges of the fuming pit, endured the steam blasts without falling into the molten mud.

The verminous people rallied, hurled more explosives at him, and Agamemnon despised himself for being forced to retreat. With his hydraulics already damaged -- and his foolish neo-cymeks all wiped out -- his walker-form limped and scuttled back to the landed spacecraft, leaving the tribe behind. Systems onboard his ship reconfigured his brain canister to the controls; he discarded the ruined walker body, leaving it as scrap on the cursed surface of Caladan.

The only survivor of his cymek squad, Agamemnon left the unremarkable world behind. He would return to Earth, and the computer evermind Omnius, and make his report.

At this point, he was at liberty to create whatever expiation he chose. Omnius would never suspect him of lying: Such things simply did not occur to the all-pervasive computer. But the cymek general had a human brain. . . .

As Agamemnon flew out into open space, he would have enough time to think of appropriate explanations and shift the blame. He would include a version of the events in his ever-growing memoirs recorded in the machine database.

Fortunately, the all-powerful and all-seeing evermind simply wanted information and an accurate recounting of all events. Making excuses was a purely human weakness.

X

On the League capital world of Salusa Secundus, a young boy looked up at dark skinned Emil Tantor, a wealthy and influential nobleman. They stood on the front lawn of the sprawling Tantor estate, with the tallest buildings of the city visible in the distance. It was early evening, with lights twinkling on in the palatial homes that dotted the hills.

Ulf Harkonnen's distress signal had finally been intercepted, and Emil Tantor had brought the boy the terrible news about his parents and brother. More casualties in the long-

standing war against the thinking machines.

Young Xavier Harkonnen bowed his head, but refused to cry. The kindly nobleman touched his shoulder and spoke deep-throated, gentle words. „Will you have me, and Lucille, as your foster parents? I think it is what your father wanted, when he left you in our care.“

Xavier looked into his brown eyes, nodded.

„You‘ll grow into a fine young man,“ Tantor said, „one to make your brother and parents proud. We will do our best to raise you right, to teach you honor and responsibility. You will make the Harkonnen name shine in the annals of history.“

Xavier gazed beyond his foster father up to the faint stars glimmering through the dusk. He could identify some of those stars, and knew which systems were controlled by Omnium, which were League Worlds.

„I will also learn how to fight the thinking machines,“ he said. Emil Tantor squeezed his shoulder. „I will defeat them one day.“

It is my purpose in life.

XI

On a dark night in the bright snowfield and dark pines, the Caladan primitives sat on furs around a roaring fire. Keeping their oral tradition alive, they repeated the ancient legends and stories of recent battles. The elder Tiddoc sat beside

the foreigner accepted among them, a hero with bright eyes and waxy, horribly scarred skin. A man who had fought single-handedly against a cymek monster and fallen into a scalding hot opening . . . but had crawled out alive, clinging to the battered cymek walker-form.

Piers gestured with one hand; the other -- burned and twisted into uselessness -- hung limp against his chest. He spoke passionately in the ancient Buddislamic tongue, halting as he struggled for words and then continuing when Tiddoc helped him.

Caladan was his home now, and he would live the rest of his life with these people, in obscurity. No escape seemed possible from such a remote place, except through the stories he told. Piers kept his audience enthralled as he spoke of great battles against the thinking machines, while he also learned the Songs of the Long Trek, chronicles of the many generations of Zensunni Wanderings.

As his father had realized, Piers Harkonnen had always wanted to be a storyteller.

7/23/02

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Hunting Harkonnens

<http://www.dunenovels.com>

7/23/03

Pavol Alexander Horňák

pavolhornak@yahoo.com

<http://systemshock.hotbox.ru>

SCIENCE FICTION

**FOR PUBLIC
RELEASE**

<http://systemshock.hotbox.ru>
pavolhornak@yahoo.com

FINAL

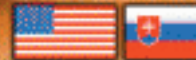
**WSF
BOOKS**

[HTTP://WWW.DUNENOVELS.COM](http://WWW.DUNENOVELS.COM)

Núdzové volanie Ulfa Harkonnena bolo konečne zachytené a Emil Tantor priniesol chlapcovi hroznú novinu o jeho rodičoch a bratovi, ďalších obetiach tejto dlho trvajúcej vojny proti mysliacim strojom. Mladý Xavier Harkonnen sklopil zrak, jeho hlava poklesla, ale on plakať odmietal. Pozorný muž po jeho boku ho chytil za rameno a prehovoril hlbokým hlasom jemné slová. "Chceš, aby sme boli, ja a Lucille tvojimi adoptívnymi rodičmi? Myslím, že je to to, čo tvoj otec chcel, keď ťa zanechal v našej opatere." Xavier sa zahľadel do jeho hnedých očí a prikývol. "Vyrastieš v pohľadného mladíka," povedal Tantor, "v mladíka, na ktorého by bol tvoj brat a rodičia hrdí. Urobíme všetko, čo bude v našich silách, aby sme ťa vychovali správne. Naučili ťa cti a zodpovednosti. Meno Harkonnen bude skrze teba žiariť v análoch dejín. "Xavier hľadel do diaľky skrze svojho otčima hore k jemným hviezdám ligotajúcim sa cez súmrak. Vedel rozpoznať niektoré z týchto hviezd, a vedel presne, ktoré svety boli ovládané Omniom, a ktoré Svetmi Ligy. "Naučím sa taktiež ako bojovať s mysliacimi strojmi," dodal. Emil Tantor pevne zovrel jeho rameno. "Jedného dňa ich porazím... bude to zmysel môjho života!"

Copyright © 2003 World Science Foundation

BILINGUAL

NEPREDAJNÉ

**WSF
BOOKS**

PREKLAD

Pavol Alexander Hornák
Čermeľská cesta 49
040 01 Košice I
Slovensko

pavolhornak@yahoo.com
+ 421 (0) 908 500 914

BRIAN HERBERT

KEVIN J. ANDERSON

[HTTP://SYSTEMSHOCK.HOTBOX.RU](http://SYSTEMSHOCK.HOTBOX.RU)